Έντυπο δρόμου / τεύχος 7 / Δεκέμβρης 2018 / γ' κύκλος έκδοσης

ΡΕΣΑΛΤΟ

editorial

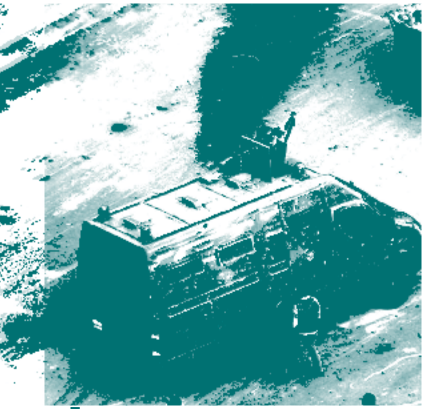
Το έντυπο που κρατάς στα χέρια σου φτιάχτηκε από την πολιτική συνέλευση του αυτοοργανωμένου χώρου αλληλεγγύης και ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ.
Το ΡΕΣΑΛΤΟ είναι ένα εγχείρημα κοινωνικής-πολιτικής-πολιτισμικής παρέμβασης αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χαρακτήρα στις περιοχές του Κερατσινίου και της Δραπετσώνας, κάποιες φορές και σε άλλες περιοχές του Πειραιά. Ένας χώρος αδιαμεσολάβητης επικοινωνίας και συναναστροφής, χωρίς ιεραρχίες και ειδικούς, μακριά από εμπορευματικές σχέσεις, καταναλωτικά και θεαματικά πρότυπα. Ένα πείραμα διασταύρωσης, γνωριμίας, συντροφικότητας και δράσης ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας.

Το τεύχος αυτό είναι το 7ο , της 3ης περιόδου έκδοσης του έντυπου δρόμου ΡΕΣΑΛΤΟ, που εκδίδεται από το 2000. Τυπώθηκε τον Δεκέμβρη του 2018 σε 2000 αντίτυπα και περιλαμβάνει ζητήματα τόσο τοπικού όσο και γενικότερου (κεντρικού) χαρακτήρα, όπως αυτά έχουν συζητηθεί αυτή την περίοδο από την πολιτική συνέλευση του στεκιού αλλά και από τις διάφορες πρωτοβουλίες του, επιδιώκοντας την όξυνση μιας ανταγωνιστικής απέναντι στην κυριαρχία κοινωνικής συνείδησης.

Το έντυπο δεν πουλιέται και δεν αγοράζεται. Μοιράζεται χέρι με χέρι σε δρόμους, πλατείες, σχολεία, εργασιακούς χώρους και σε κοινωνικές-πολιτικές παρεμβάσεις, χωρίς κανενός είδους αντίτιμο, μιας και οι αξίες μας, τα όνειρα μας, οι ζωές μας ολόκληρες δεν είναι εμπορεύματα για να ανταλλάσσονται.
Το κόστος της έκδοσης καλύπτεται αποκλειστικά από τη συνέλευση του στεκιού και είναι ρητή και αδιαπραγμάτευτη η άρνηση οικονομικής στήριξης του εγχειρήματος από κρατικά ή κομματικά ταμεία, τοπικές αρχές ή δημοτικές παρατάξεις, "μη" κυβερνητικές οργανώσεις ή ιδιώτες χορηγούς και διαφημιστές.

Η ηλεκτρονική σελίδα του στεκιού είναι anarxiko-resalto.blogspot.gr και ο χώρος είναι ανοιχτός κάθε Παρασκευή μετά τις 8.30μμ, είτε με την πραγματοποίηση εκδηλώσεων είτε για γνωριμία, κοινωνικότητα και χαλαρή συνεύρεση. **Το στέκι βρίσκεται στην οδό Έβρου 23 & Ελ. Βενιζέλου, στο Κερατσίνι (Ταμπούρια), 100μ από την πλ. Λαού.**

Μην μπαίνεις στη γραμμή

του μιλιταρισμού του εθνικισμού του μιλιταρισμού
της μισαλλοδοξίας της υπακοής του ρατσισμού
του εθνικισμού
του ρατσισμού
της υπακοής της υπακοής
της πειθαρχίας
της μισαλλοδοξίας
της ομοιομορφίας του ρατσισμού του μιλιταρισμού
της υπακοής
της ομοιομορφίας του ρατσισμού της ομοιομορφίας του ρατσισμού της υπακοής της πειθαρχίας της πειθαρχίας της ομοιομορφίας της υπακοής του μιλιταρισμού

** κείμενο που μοιράστηκε στα λύκεια του Κερατσινίου και της Δραπετσώνας τις μέρες πριν την παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου.*

Οι μαθητικές παρελάσεις συμπυκνώνουν τις αντιλήψεις και τις αξίες ενός κόσμου εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Ως τμήμα της εκπαίδευσης της νεολαίας συμβάλουν στη διαμόρφωση συνειδήσεων με βάση μιλιταριστικές, σεξιστικές, ρατσιστικές,εθνικιστικές, εξουσιαστικές αντιλήψεις.
Εμβατήρια, τρομπέτες και τύμπανα στήνουν το σκηνικό όπου θα αναπαραχθεί ο «πολιτισμός των στρατοπέδων»: ομοιόμορφη ενδυμασία, ομοιόμορφος βηματισμός, πανομοιότυπο αυστηρό ύφος. Η εξουσία χρειάζεται μια πειθαρχημένη μάζα που θα υπακούει σε εντολές, είτε αυτές δίνονται στις διάφορες στιγμές της καθημερινότητας είτε στα πεδία των μαχών. Οι «καλοί μαθητές» τοποθετούνται πρώτοι και ο «καλύτερος» χρίζεται σημαιοφόρος. Οι υπόλοιποι τοποθετούνται με βάση το ύψος και το φύλο. Οι πιο ψηλοί μπροστά,οι κοντύτεροι πίσω. Τα αγόρια μπροστά, τα κορίτσια πίσω. Η αγωγή στην ιεραρχία σε όλο της το μεγαλείο, με βάση τα κατασκευασμένα πρότυπα «διανοητικής», «σωματικής», «έμφυλης» ανωτερότητας κάποιων έναντι των υπολοίπων. Οι διαχωρισμοί και η ιεραρχία αποτελούσαν πάντα βασικό εργαλείο της εξουσίας για την εκτέλεση των διαταγών και τη διατήρηση της πειθαρχίας.
Οι παρελάσεις προπαγανδίζουν τη δουλικότητα και την υποταγή. Την υποταγή στους «επίσημους», σε αυτούς που ρημάζουν τη ζωή μας, σε αυτούς που θα δώσουν εντολές για να γίνουμε κρέας στα κανόνια, σε αυτούς που διδάσκουν την παθητικότητα στην καθημερινή εκμετάλλευση, σε αυτούς που οργανώνουν την υποδούλωση και τη λεηλασία μας. Στους βουλευτές, τους τοπικούς αρχοντίσκους, τους στρατιωτικούς, τους μπάτσους, τους παπάδες, οι μαθητές και οι μαθήτριες πρέπει να γυρίσουν το κεφάλι για να αποδώσουν τιμή...

Στον κόσμο της υποταγής, των εθνών-κρατών, του καπιταλισμού και της πατριαρχίας αρνιόμαστε να υποταχθούμε, επιλέγουμε να μην έχουμε πατρίδα και να μην μπούμε στα έμφυλα καλούπια. Κανένα έθνος δεν μας ενώνει και εναντιωνόμαστε συνολικά σε κάθε αντίληψη/ιδεολογία που οργανώνεται ή σχετίζεται με τα εθνικά ιδεώδη, την πατρίδα, την οικογένεια.

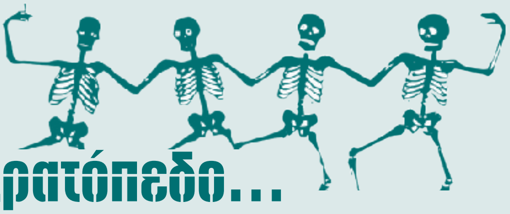
Ούτε εθνικιστές - ούτε πατριώτες

Στην εθνική ενότητα είμαστε προδότρες.

το πείρα⟨γ⟩μα
πρωτοβουλία ενάντια στο θεσμό της εκπαίδευσης

✱ κείμενο που μοιράζεται αυτό το διάστημα στα λύκεια Κερατσινίου και Δραπετσώνας

Ενάντια σε κάθε εθνικό στρατόπεδο...

Ζούμε σε έναν κόσμο χωρισμένο σε έθνη-κράτη και οι άνθρωποι ανάλογα με το που γεννιούνται «οφείλουν» να υποστηρίζουν «την χώρα τους» ή ακόμη και τη θρησκεία που επικρατεί εκεί που ζουν. Σε ολόκληρο τον πλανήτη υπάρχουν ματωμένες χαρακιές που λέγονται σύνορα οι οποίες καθορίζουν τα γεωγραφικά όρια των κρατών.

Με άλλα λόγια για όποιον δεν το κατάλαβε: η πολιτική και οικονομική εξουσία χωρίζει την ανθρωπότητα σε έθνη και πατρίδες, φτιάχνει κράτη, σύνορα, στρατούς και διεξάγει πολέμους.

Το σύστημα διδασκαλίας είναι η διδασκαλία του συστήματος.

Τα σχολεία ως θεσμός εκπαίδευσης από πολύ μικρή ηλικία προσπαθούν να μας βάλουν στο κεφάλι την αγάπη για την πατρίδα και τα εθνικά ιδεώδη. Η διαδικασία της εκπαίδευσης αυτής, περιλαμβάνει μεταξύ άλλων τις εθνικές εορτές και τους ύμνους, τις παρελάσεις, το μάθημα της ιστορίας που μας παρουσιάζει συγκεκριμένα κομμάτια της εθνικής αφήγησης που βολεύουν την «ελληνική πλευρά».

Άραγε πως θα λειτουργούσε ένα κράτος αν οι κάτοικοι του, αμφισβητούσαν τα σύνορα, την σημαία, τον πατριωτισμό και κάθε εθνική ιδέα; Δεν θα μπορούσε, γιατί η εξουσία δεν θα μπορούσε να επιβληθεί σε μία τόσο μεγάλη κοινωνική ανυπακοή. Αυτός είναι ο κύριος λόγος που από μικρή ηλικία μας ποτίζουν με έθνος, έμφυλους ρόλους, πατριωτισμό και ρατσισμό. Όποιος "διαφημίζει" τον πατριωτισμό ή και τον εθνικισμό, "διαφημίζει" ταυτόχρονα και την υποταγή στο κράτος. Μας θέλουν οπαδούς των κρατών τους και να αγαπάμε την "χώρα μας". Να δουλεύουμε μεθαύριο για 400 ευρώ τον μήνα, να είμαστε υπάκουοι στους καθηγητές μας όπως και στα αυριανά αφεντικά μας, να ξυπνάμε το πρωί, να συνηθίσουμε το 8ωρο και να σιωπούμε στον ανώτερο.

Κανένα έθνος δεν μας ενώνει Κανένα όνομα δεν μας χωρίζει.

Το αιωνόβιο (από το 1991 έως και σήμερα) πια «μακεδονικό ζήτημα» έχει επιβληθεί εκ νέου στη δημόσια ατζέντα, με επίδικο αυτήν τη φορά την εισδοχή της Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ και την Ε.Ε. Το να φωνάζεις «η μακεδονία είναι ελληνική» και να σηκώνεις την σημαία είναι τόσο «αντι-συστημικό» που το 1992 η συμμετοχή των μαθητ(ρι)ων στα «τότε» συλλαλητήρια ήταν υποχρεωτική και όσοι και όσες δεν πήγαιναν έπαιρναν απουσία!

Τα εθνικιστικά συλλαλητήρια δεν αποσκοπούσαν σε τίποτα άλλο παρά από την ανάταση και τη συστράτευση του εθνικού κορμού στο πλάι του ελληνικού κράτους, για την ενίσχυση των διαπραγματεύσεων σε ένα εκ των πραγμάτων ξεπερασμένο διακύβευμα «ονοματοδοσίας» από τα κράτη και το κεφάλαιο. Είτε δεξιοί, είτε κεντρώοι, είτε αριστεροί όλοι είναι κάτω από την ίδια σημαία και όλοι μάχονται για τα «εθνικά συμφέροντα» κάτω από το ίδιο σάβανο και για την ελληνικότητα της μακεδονίας. Η «εθνική ομοψυχία» δεν είναι παρά η

επιδιωκόμενη σιωπή των «από κάτω» στις προσταγές των «από πάνω», στο όνομα του έθνους. Ενός «έθνους» που έρχεται εκ νέου στο προσκήνιο ως συγκολλητική ουσία για να ενώσει τους καταπιεστές με τους καταπιεζόμενους, τους εργάτες με τα αφεντικά τους, τους μαθητές με τους καθηγητές τους, τους φυλακισμένους με τους δεσμοφύλακές τους.

Χωράνε στις καταλήψεις εθνικές αυταπάτες και ρατσιστικό μίσος;

Τις τελευταίες μέρες παρατηρείται μια έξαρση βλακείας εθνικισμού απο μαθητ(ρι)ες, σε κάποια σχολεία όπως στο Γέρακα και στην Κατερίνη, με αφορμή την αποβολή συμμαθητών τους γιατί φώναζαν συνθήματα στις παρελάσεις για την μακεδονία. Η αντίδραση τους ήταν να καταλάβουν το σχολείο, βάζοντας εθνικιστικά περιεχόμενα. Με επιτυχία κάνουν αυτά που τους μαθαίνουν η οικογένεια, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, το εκπαιδευτικό σύστημα και η εκκλησία. Οι διευθυντές κάνουν έτσι και αλλιώς αυτό που ξέρουν να κάνουν καλά: να μοιράζουν αποβολές και να επιβάλλονται. Έτσι όμως οι μαθητές μπαίνουν στην σειρά της υποταγής, του εθνικισμού, του ρατσισμού και της μισαλλοδοξίας. Αντί να προσπαθούν να αλλάξουν τον κόσμο, τους αλλάζει αυτός και εντέλει μετατρέπονται σε οπαδούς και υποχείρια του πατριωτισμού και του εθνικισμού, σε φορείς κρατικών ιδεολογιών, δογμάτων που μας διδάσκει το ίδιο το σύστημα.

Οι καταλήψεις και οι αγώνες του κοντινού παρελθόντος ήρθαν, έρχονται και θα έρχονται σε σύγκρουση με το κράτος και τους θεσμούς του. Ποιός/ά δεν θυμάται την εξέγερση του 2008 μετά από την δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από μπάτσους και την δράση μαθητ(ρι)ων εκείνες τις μέρες; Πιο

συγκεκριμένα στις 8/12/08, η εξέγερση γενικεύτηκε, μαθητ(ρι)ες βγήκαν στους δρόμους με τουλάχιστον 700 σχολεία υπό κατάληψη, πραγματοποιώντας πορείες και επιθέσεις στα αστυνομικά τμήματα καθώς και στις δυνάμεις καταστολής.

Η κατάληψη δεν είναι απλά ένα μέσο αγώνα, αλλά είναι το ίδιο του το περιεχόμενο: η αμφισβήτηση του νόμου, της ιδιοκτησίας και όχι η συμφιλίωση με το κράτος, το έθνος και τα αφεντικά. Μια κατάληψη συγκρούεται με τα υπουργεία, με τους διευθυντές, τα εξουσιαστικά σύμβολα και με την εκπαίδευση συνολικά... Η αναπαραγωγή αυτών που θέλει να μας μάθει ο θεσμός της εκπαίδευσης, όχι μόνο δεν έρχεται σε σύγκρουση μαζί με το σύστημα, αλλά είναι η επιβεβαίωση ότι κάνει “καλά την δουλειά του”. Ας μην ξεφτιλίσουμε το νόημα της κατάληψης...

...να δημιουργήσουμε ένα κόσμο ελευθερίας!

το πείρα(γ)μα
πρωτοβουλία ενάντια στο θεσμό της εκπαίδευσης

ΕΝΑΝΤΙΑ

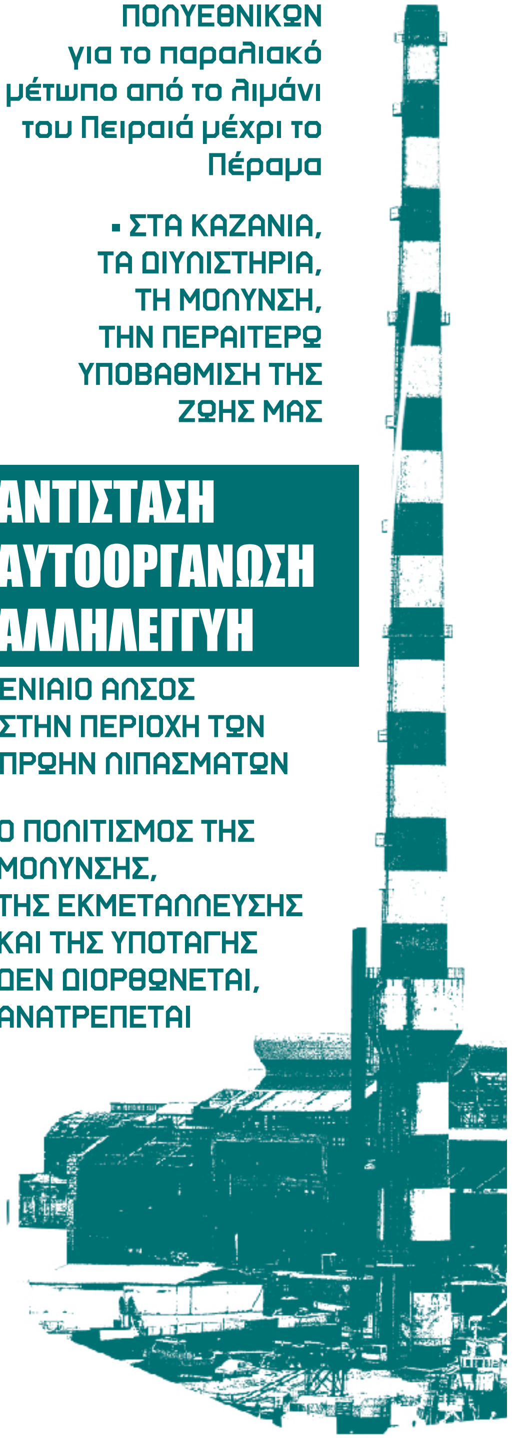
▪ ΣΤΟ MASTER PLAN ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΩΝ για το παραλιακό μέτωπο από το λιμάνι του Πειραιά μέχρι το Πέραμα

▪ ΣΤΑ ΚΑΖΑΝΙΑ, ΤΑ ΔΙΥΛΙΣΤΗΡΙΑ, ΤΗ ΜΟΛΥΝΣΗ, ΤΗΝ ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΥΠΟΒΑΘΜΙΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΕΝΙΑΙΟ ΑΛΣΟΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΩΝ ΠΡΩΗΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΜΟΛΥΝΣΗΣ, ΤΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΥΠΟΤΑΓΗΣ ΔΕΝ ΔΙΟΡΘΩΝΕΤΑΙ, ΑΝΑΤΡΕΠΕΤΑΙ

Χρονικό των τελευταίων μηνών:

21.01.2018, η COSCO παρουσιάζει το «Αναπτυξιακό Πρόγραμμα και τη Μελέτη Διαχείρισης» (Master Plan) για την παράκτια ζώνη από το εμπορικό-τουριστικό λιμάνι του Πειραιά μέχρι τη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη στο Πέραμα.

29.03.2018, ξεκινούν οι κινητοποιήσεις ενάντια στα «καζάνια του θανάτου» στο Πέραμα, μετά την ανακοίνωση επαναλειτουργίας δεκάδων ανενεργών δεξαμενών στην περιοχή από τις πετρελαϊκές εταιρείες CORAL και CYCLON.

03.05.2018, έντονη δυσοσμία από την OIL ONE του Μελισσανίδη κατακλύζει τις περιοχές του Πειραιά. Η εκπομπή ρύπων και η αφόρητη κατάσταση θα συνεχιστεί τις επόμενες βδομάδες, προκαλώντας αντιδράσεις και κινητοποιήσεις των κατοίκων της Δραπετσώνας και του Κερατσινίου.

30.05.2018, οι εργαζόμενοι στους σταθμούς εμπορευματοκιβωτίων (ΣΕΜΠΟ) της COSCO, στις προβλήτες ΙΙ και ΙΙΙ, ξεκινούν απεργία διεκδικώντας συλλογική σύμβαση εργασίας φορτοεκφορτωτών, ένσημα βαρέα και ανθυγιεινά και μέτρα ασφάλειας. Η COSCO/ΟΛΠ/PCT/DPORT και οι εργολάβοι προσέφυγαν άμεσα στη δικαιοσύνη, η οποία καθόλου τυχαία και εξίσου άμεσα κήρυξε την απεργία παράνομη. Το σωματείο μετά από 3 μέρες απεργίας, το βράδυ της 1ης Ιουνίου, αποφασίζει την αναστολή της και την ανακοίνωση νέας ημερομηνίας απεργίας στις 6 Ιουνίου, κατά τη διάρκεια της οποίας οι εργαζόμενοι δέχτηκαν τη «δέσμευση» του υπουργείου και των εργολαβικών εταιρειών (που είναι οι εργοδότες τους) για υπογραφή της συλλογικής σύμβασης εργασίας.

14.06.2018, με το άρθρο 70 στα «προαπαιτούμενα» για το κλείσιμο της πρόσφα-

της «αξιολόγησης» η κυβέρνηση ψήφισε την παράταση έως 20 χρόνια (από 12 που ίσχυε) της λειτουργίας εγκαταστάσεων, με επικίνδυνες και οχλούσες χρήσεις, σε μη βιομηχανικές ζώνες, ακόμα και εντός οικιστικού ιστού, όπως nOIL ONE και η LAFARGE BETON στη Δραπετσώνα και οι δεξαμενές πετρελαιοειδών στο Πέραμα.

Το MASTER PLAN της COSCO

Στις 21.01.2018, η ΟΛΠ ΑΕ, δηλαδή η COSCO SHIPPING, σε κλειστή συνάντηση με τους «εκλεκτούς»αρμόδιους φορείς, παρουσίασε το «Αναπτυξιακό Πρόγραμμα και τη Μελέτη Διαχείρισης» (Master Plan) για ολόκληρη την παράκτια ζώνη από το εμπορικό-τουριστικό λιμάνι του Πειραιά μέχρι τη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη στο Πέραμα. Σε συνέχεια και εφαρμογή της Σύμβασης Παραχώρησης του ΟΛΠαπό το ελληνικό κράτος στην COSCO, με την πώληση του 67% των μετοχών τον Αύγουστο του 2016 από την κυβέρνηση που θα έσκιζε τα μνημόνια. Μια μελέτη, που -καθόλου τυχαία- εξυπηρετεί αποκλειστικά τα συμφέροντα του εφοπλιστικού, εμπορικού, τουριστικού, πετρελαϊκού και κατασκευαστικού κεφαλαίου, υποβαθμίζοντας και περιφράζοντας περαιτέρω τη ζωή μας. Ένα κεφαλαιο-κρατικό σχέδιο που σε μεγάλο βαθμό παραμένει αθέατο από τους κατοίκους των περιοχών του Πειραιά, μιας και τα κομμάτια του παζλ παραμένουν σκόπιμα ασύνδετα από τους κυβερνήτες, τους αντιπολιτευόμενους, τους περιφερειάρχες, τους δημάρχους, τους δημοσιογράφους, μαζί με τις κλασικές τακτικές της αποσιώπησης, της παραπληροφόρησης, της εξαπάτησης και της χειραγώγησης που ακολουθούν. Ας ενώσουμε, λοιπόν, τα κομμάτια του παζλ για να δούμε και να καταλάβουμε τη συνολική εικόνα.

Εν συντομία το Master Plan:

Επέκταση του Λιμένα κρουαζιέρας στο κεντρικό λιμάνι του Πειραιά, με επέκταση του επιβατικού σταθμού της κρουαζιέρας στις πύλες Ε11 & Ε12, κατασκευή νέου επιβατικού σταθμού, δημιουργία νέων αποθηκών εντός του λιμανιού, δύο τουλάχιστον πεντάστερων πολυτελών ξενοδοχείων (ένα εκ των οποίων στο εκθεσιακό κέντρο του ΟΛΠ, την επονομαζόμενη Παγόδα) και πολυώροφου εμπορικού κέντρου τύπου MALL.

Κατασκευή επισκευαστικής προβλήτας για μεγάλα σκάφη αναψυχής (Mega Yacht) στον Νέο Μώλο Δραπετσώνας, για την επέκταση της ναυπηγοεπισκευής πέρα από τα φορτηγά πλοία και τα δεξαμενόπλοια και στα τουριστικά πλοία και πολυτελή σκάφη αναψυχής.

Επέκταση σταθμού διακίνησης αυτοκινήτων (car terminal) στον λιμένα Ηρακλέους, με σκοπό, όπως μας λέει ο πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος της ΟΛΠ Α.Ε. κύριος Fu Chengqiu της COSCO: «το λιμάνι του Πειραιά να γίνει ένας από τους μεγαλύτερους σταθμούς διακίνησης αυτοκίνητων σε ολόκληρη τη Μεσόγειο». Η προβλεπόμενη χωρητικότητα θα αγγίζει τα 5.400 οχήματα με περαιτέρω αύξησή της μέσω της σχεδιαζόμενης κατασκευής δύο τεράστιων κτιρίων στάθμευσης αυτοκινήτων, στην περιοχή τουπρώην ΟΔΔΥ, πίσω από τον Σκλαβενίτη, στο κέντρο αποθηκών που σχεδιάζουν να δημιουργήσουν στην εν λόγω έκταση.

Δημιουργία κέντρου αποθηκών (Logistics) στην περιοχή του πρώην ΟΔΔΥ. Πυρήνας της καπιταλιστικής επένδυσης με βάση το master plan είναι η κατασκευή κέντρου logistics στην έκταση των80 στρεμμάτων του πρώην ΟΔΔΥ πίσω από τον Σκλαβενίτη. Εκεί που χρόνια τώρα οι υπουργοί και οι δήμαρχοι όλων των κυ-

βερνήσεων και όλων των παρατάξεων ανακοίνωναν ότι θα γίνει κέντρο υγείας. Στόχος η μετατροπή του Πειραιά στο βασικό διαμετακομιστικό κέντρο εμπορευμάτων της Μεσογείου.

Λειτουργία προβλήτας πετρελαιοειδών στην Προβλήτα ΙΙΙ των ΣΕΜΠΟ στο Πέραμα. Ένα καπιταλιστικό λιμάνι διασφαλίζει την απρόσκοπτη ροή των εμπορευμάτων και ο Πειραιάς μετατρέπεται σε σημαντικό κόμβο διασύνδεσης της παγκόσμιας αγοράς και σε ένα από τα μεγαλύτερα λιμάνια διαμετακομιστικού εμπορίου της Ευρώπης. Οι τρεις προβλήτες φορτο-εκφόρτωσης εμπορευματοκιβωτίων(ΣΕΜΠΟ) της COSCO στο Ικόνιο και στο Πέραμα, με τους δυσθεώρητους γερανούς που έχουν γίνει σήμα κατατεθέν της ιδιωτικοποίησης του λιμανιού, ξεκίνησαν να λειτουργούν με ετήσιο ρυθμό περίπου 800.000 Containers, έχοντας φτάσει σήμερα στα 5.000.000 ετησίως, με αύξηση κερδών για την εταιρεία περισσότερο από 40% το 2017.

Στην προβλήτα ΙΙΙ, που εκτός από εμπορευματοκιβώτια διακινούνται και πετρελαιοειδή φορτία, οι πετρελαϊκές εταιρείες CORAL και CYCLON θέλουν να επαναλειτουργήσουν τα ανενεργά καζάνια που βρίσκονται στη γύρω περιοχή και να τα συνδέσουν με υπόγειες σωληνώσεις με την προβλήτα ΙΙΙ για την τροφοδοσία πλοίων με καύσιμα, χημικά κ.α. Μια ενεργή βόμβα μέσα σε κατοικημένη περιοχή.

Βελτίωση Υποδομών Ναυπηγοεπισκευαστικής Ζώνης Περάματος, δεδομένου ότι η προσόρμιση όλο και περισσότερων πλοίων στο λιμάνι του Πειραιά αυξάνει τις δυνατότητες κερδοφορίας της ναυπηγοεπισκευής, σηματοδοτώντας την επέκταση και τον «εκσυγχρονισμό» της αλλά και την εμφάνιση νέων παικτών-εργολάβων, όπως η ίδια η COSCO μέσω θυγατρικών της. Στη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη στο Πέραμα, η οποία λειτουργεί εδώ και δεκαετίες ως το κεντρικό ναυτιλιακό συνεργείο του Πειραιά, βελτιώθηκαν οι ήδη υπάρχουσες πλωτές δεξαμενές και μεταφέρθηκε μία καινούργια από την ίδια την COSCO, στην οποία μπορούν να δοκιμαστούν και τα πιο μεγάλα πλοία μετά την επισκευή τους.

Η OIL ONE

03.05.2018, ξημερώματα, έντονη δυσοσμία κατακλύζει τις περιοχές του Πειραιά, ιδιαίτερα τηΔραπετσώνα, τη Χαραυγή, την Ευγένεια, τον Αγ. Διονύση και το λιμάνι αλλά και μέχρι τη Νίκαια και τον Κορυδαλλό. Η εκπομπή ρύπων και η αφόρητη κατάσταση θα συνεχιστεί τις επόμενες βδομάδες. Η μονάδα OIL ONE του Μελισσανίδη, διαχείρισης-επεξεργασίας υγρών πετρελαιοειδών αποβλήτων (SLOPS),θα την βγάλει για άλλη μια φορά καθαρή. Τα κρατικά μηχανήματα μέτρησης δεν θα δείξουν υπερβάσεις στις εκπομπές αέριων ρύπων και τα κυβερνητικά, περιφερειακά και δημοτικά στελέχη, που αρχικά έσκιζαν τα ρούχα τους, θα λουφάξουν. Οι ρύποι και η δυσοσμία θα συνεχιστούν το επόμενο διάστημα, προκαλώντας έντονες αντιδράσεις και κινητοποιήσεις διαμαρτυρίας από τους κατοίκους της Δραπετσώνας και του Κερατσινίου. Μια ρυπογόνος εστία εντός κατοικημένης ζώνης, με άγνωστες επιπτώσεις στην υγεία των κατοίκων.

Η ιστορία δημιουργίας αυτού του διυλιστηρίου είναι εξίσου αμαρτωλή με τους «α-μέτρητους» ρύπους που εκλύει. Τον Δεκέμβρη του 2012, ο Δημήτρης Μελισσανίδης, σε έναν επενδυτικό «οίστρο» εν μέσω οικονομικής κρίσης (συμμετοχή στην αγορά του πλειοψηφικού πακέτου του ΟΠΑΠ, αγορά των μετοχών της ποδοσφαιρικής ΑΕΚ κτλ) αγοράζει με όχημα τη θυγατρική εταιρεία OIL ONE AEBEE του Ομίλου Aegean τις εγκαταστάσεις που διατηρούσε η BP

HELLAS στην περιοχή της Δραπετσώνας. Η μονάδα από το 1984 λειτουργούσε για την παραγωγή, αποθήκευση και διακίνηση μόνο λιπαντικών (όχι πετρελαιοειδών) και η στιγμή της συγκεκριμένης αγοράς δεν ήταν καθόλου τυχαία. Στις 27.11.2012, ένα μήνα πριν την αγορά των εγκαταστάσεων από την πλευρά Μελισσανίδη, «εντελώς συμπωματικά» η Περιφέρεια Αττικής με περιφερειάρχη τον Γιάννη Σγουρό, με την υπ' αριθμό 374/2012 απόφασή της, ενέκρινε τους περιβαλλοντικούς όρους για τη λειτουργία μονάδας παραγωγής, παραλαβής, αποθήκευσης και διακίνησης πετρελαίου, ανάμιξης και συσκευασίας λιπαντικών και επεξεργασίας υγρών πετρελαιοειδών αποβλήτων, παρ' ότι η έκταση της πρώην βιομηχανικής περιοχής της Δραπετσώνας είχε χαρακτηριστεί ως χώρος «ανάπλασης» και αποχαρακτηριστεί ως χώρος «βιομηχανικής δραστηριότητας» από τον Οργανισμό Ρυθμιστικού Σχεδίου Αθήνας τόσο το 1997 όσο και το 2007. Στη συνέχεια, στις 5.8.2013 υπήρξε τροποποίηση των περιβαλλοντικών όρων, με απόφαση της Αποκεντρωμένης Διοίκησης Αττικής, η οποία παρείχε στην εταιρεία OIL ONE, δυνατότητα αποθήκευσης 20.000 κυβικών μέτρων υγρών καυσίμων και 3.500 κυβικών μέτρων ορυκτελαίων και μονάδας επεξεργασίας υγρών πετρελαιοειδών αποβλήτων. Στην ουσία, άνοιξε ο δρόμος για το πραγματικό επιχειρηματικό σχέδιο του Μελισσανίδη στην περιοχή: τη διαχείριση-επεξεργασία υγρών πετρελαιοειδών αποβλήτων "SLOPS", μέσω των οποίων γίνεται άλλωστε συστηματικά και οργανωμένα όχι μόνο εμπόριο αλλά και λαθρεμπόριο πετρελαίου. Το παζλ ολοκληρώθηκε με τη φωτογραφική τροποποίηση του Γενικού Πολεοδομικού Σχεδίου του Δήμου Κερατσινίου-Δραπετσώνας στο Ρυθμιστικό Σχέδιο Αθήνας, που μετέτρεπε τη χρήση της περιοχής από «Ανάπλασης» σε «Μητροπολιτικής Παρέμβασης» και την παραλία σε«Λιμενοβιομηχανική ζώνη» όπου επιτρέπονται χρήσεις βιομηχανίας, βιοτεχνίας, τριτογενούς τομέα, με απόφαση του τότε Υπουργού Περιβάλλοντος Γ. Μανιάτη του κυβερνητικού συνασπισμού ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, στις 14 Μαρτίου 2014.

Τον Ιούλιο του 2015, η σημερινή κυβέρνηση, σε μια κίνηση εντυπώσεων (αφού οποιοσδήποτε επόμενος νόμος οποιασδήποτε κυβέρνησης μπορεί να χαρακτηρίσει εκ νέου την περιοχή ως βιομηχανική) προχώρησε πάλι στον αποχαρακτηρισμό της περιοχής των πρώην λιπασμάτων ως «βιομηχανικής δραστηριότητας»,παρατείνοντας ταυτόχρονα για 12 επιπλέον χρόνια τη λειτουργία των εργοστασίων που λειτουργούν σε αυτή. Έναν χρόνο μετά, το καλοκαίρι του 2016, η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προχώρησε στην ιδιωτικοποίηση του λιμανιού του Πειραιά, με την πώληση στην COSCO του 67% των μετοχών του ΟΛΠ και την παραχώρηση της διοίκησής του στην πολυεθνική. Στις 14.06.2018, με το άρθρο 70 στα «προαπαιτούμενα» για το κλείσιμο της πρόσφατης «αξιολόγησης», η ίδια κυβέρνηση ψήφισε μια φωτογραφική διάταξη, που παρατείνει στα 20 χρόνια (από τα 12) τη λειτουργία εγκαταστάσεων με επικίνδυνες και οχλούσες χρήσεις, σε μη βιομηχανικές ζώνες, ακόμα και εντός οικιστικού ιστού (OIL ONE, LAFARGE BETON, δεξαμενές πετρελαιοειδών στο Πέραμα).

Τα καζάνια στο Πέραμα

Στα τέλη Μάρτη οι κάτοικοι του Περάματος ξεκίνησαν κινητοποιήσεις ενάντια στα «καζάνια του θανάτου».Η κατασκευή νέας προβλήτας πετρελαιοειδών στην άκρη της Προβλήτας ΙΙΙ, έφερε εταιρείες πετρελαιοειδών όπως η CORAL και η CYCLON να επιδιώκουν την επαναλειτουργία των ανενεργών δεξαμενών. Ήδη από το καλοκαίρι του 2017 έχουν αρχίσει εργασίες επισκευής και οι οσμές γίνονται όλο και εντονότερες.

Δεν είναι ένα καινούργιο θέμα για το Πέραμα. Για δεκαετίες οι κάτοικοι έδιναν μάχη για το κλείσιμο των "καζανιών του θανάτου" και με την πίεση των κινητοποιήσεών τους κατορθώθηκε η διακοπή της λειτουργίας τους τις δυο τελευταίες δεκαετίες. Όμως, με βάση το επενδυτικό σχέδιο της COSCO για τον ΟΛΠ υπάρχει κινητικότητα εταιρειών πετρελαιοειδών και ενδιαφέρον της COSCO για την επαναλειτουργία τους.

Οι συνέπειες και οι κίνδυνοι σε ενδεχόμενη επαναλειτουργία θα είναι τεράστιες. Δεκάδες καζάνια γεμάτα πετρέλαιο δημιουργούν μια βόμβα στο κέντρο της πόλης, επάνω στον δρόμο που είναι ο μοναδικός δρόμος διαφυγής σε περίπτωση «ατυχήματος». Κίνδυνοι πολλαπλάσιοι από την πετρελαιοκηλίδα που μόλυνε ανεπανόρθωτα τον Σαρωνικό από το πρόσφατο «ατύχημα» στο δεξαμενόπλοιο "Αγία Ζώνη ΙΙ".

Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΚΙΝΗΣΕΩΝ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Το Master Plan που ανακοίνωσε η COSCO τον Ιανουάριο του 2018 συμπυκνώνει μια διαδρομή 20ετίας που αφορά στην εκμετάλλευση της παράκτιας ζώνης από την Ακτή Ξαβερίου στον Πειραιά μέχρι την Ελευσίνα.Ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του 2000, ο υπό κρατική διαχείριση ΟΛΠ, στα 5ετή επενδυτικά του πλάνα, έθεσε ως βασικό στόχο τη μετατροπή του λιμανιού του Πειραιά σε κύριο διαμετακομιστικό κέντρο της Ανατολικής Μεσογείου και κατ' επέκταση της Ευρώπης και βασικό τουριστικό προορισμό κρουαζιέρας στη Μεσόγειο. Βάσει αυτής της στοχοθεσίας, η επέκταση της Προβλήτας Ι για αύξηση της ροής των εμπορευματοκιβωτίων, η κατασκευή νέων προβλητών, άλλες για εμπορευματοκιβώτια (ΣΕΜΠΟ), άλλες για διακίνηση οχημάτων και άλλες για μεγάλα κρουαζιερόπλοια, ο τεχνικός εκσυγχρονισμός της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης, οι δεξαμενές τροφοδοσίας καυσίμων στα ολοένα και περισσότερα πλοία και οι μονάδες διύλισης και επεξεργασίας των πετρελαϊκών απόβλητων (SLOPS) αυτών των πλοίων συνέθεταν τη δέσμη των απαραίτητων κινήσεων που έπρεπε να υλοποιηθούν τα επόμενα χρόνια. Το μοτίβο ήταν κλασικό και αποδείχθηκε πλήρως η εφαρμογή του στη συνέχεια: το κράτος χάραξε την στρατηγική «εκσυγχρονισμού» και «ανάπτυξης» του λιμανιού μέσω των διοικήσεων του ΟΛΠ, προχώρησε στην κατασκευή των αρχικών απαραίτητων υποδομών και «την κατάλληλη επενδυτική στιγμή» το ιδιωτικό κεφάλαιο σε εύφορο πια -για κερδοφορία- πεδίο αγόρασε το 67% των μετοχών του ΟΛΠ αντί πινακίου φακής. Η COSCO (που αναρριχήθηκε το 2017 στην 1η θέση των πολυεθνικών κολοσσών διεθνών μεταφορών) από το 2008 (επί κυβέρνησης Καραμανλή) είχε υπογράψει μετά βαΐων και κλάδων συμφωνία με τον ΟΛΠ για την παραχώρηση των Προβλητών ΙΙ και ΙΙΙ ως ΣΕΜΠΟ, ανοίγοντας ουσιαστικά τον δρόμο της ιδιωτικοποίησης. Το πεδίο μάλιστα, με το ξέσπασμα της καπιταλιστικής κρίσης, έγινε ακόμη ευφορότερο και από το 2009, επί προεδρίας Ανωμερίτη στον ΟΛΠ, εκπονήθηκε το πρώτο ολοκληρωμένο πλάνο για το μέλλον του λιμανιού. Ουσιαστικά, το πλάνο Ανωμερίτη δεν διέφερε από το τωρινό Master Plan. Δεν ήταν τίποτε άλλο από μία πρώτη απόπειρα ολοκληρωμένης προσφοράς για την προσέλκυση επενδυτών. Η COSCO, όπως κάθε πολυεθνικός κολοσσός, αγόρασε το 2016 το πλειοψηφικό πακέτο των μετοχών του ΟΛΠ, γνωρίζοντας πρώτα σε τί θα επενδύσει και ποιο αναμένεται να είναι το κέρδος της από αυτήν την κίνηση.

Γι' αυτό είναι σημαντικό να αντιληφθούμε την πραγματικότητα συνολικά και όχι κατακερματισμένα. Η παράκτια ζώνη του Πειραιά είναι σαφές ότι μετατρέπεται σε ενός

τύπου Ειδική Οικονομική Ζώνη.Τεράστια κεφάλαια, εμπορευματικών μεταφορών και εφοδιαστικών αλυσίδων (logistics), εφοπλιστικά, πετρελαϊκά, τουριστικά, κατασκευαστικά (πλοίων και κτιριακών υποδομών), συσσωρεύονται στην παράκτια ζώνη από το λιμάνι του Πειραιά μέχρι το Πέραμα και την Ελευσίνα, η οποία καθίσταται απόλυτα ελεγχόμενη και περιφραγμένη, ενώ απολαμβάνει κατ' ουσία ένα προνομιακό καθεστώς από το κράτος (φορολογικά, διοικητικά κτλ). Την ίδια στιγμή η τουριστική βιομηχανία και το real estate οργανώνουν τα πλάνα τους για την άλλη πλευρά του παραλιακού μετώπου από το Φαληρικό Δέλτα και το Ελληνικό μέχρι το Σούνιο. Σε αυτό το πλαίσιο ήδη τεράστιες πολυεθνικές έχουν μεταφέρει το κέντρο διαμετακόμισης των εμπορευμάτων τους στο λιμάνι του Πειραιά, με χαρακτηριστικό παράδειγμα την καπνοβιομηχανία British American Tobacco, η οποία ήδη από το 2016 έχει μεταφέρει το διεθνές διαμετακομιστικό της κέντρο στον Πειραιά κατόπιν συμφωνίας με την COSCO.

Σε αυτήν τη ζώνη, ζωτικό κέντρο θα είναι το κέντρο logistics, που προβλέπεται να κατασκευαστεί στην έκταση του πρώην ΟΔΔΥ πίσω από τον Σκλαβενίτη (μαζί με πολυώροφα κτίρια στάθμευσης-αποθήκευσης οχημάτων). Αυτό σημαίνει ταυτόχρονα ότι οι περιοχές μας θα τρέχουν στους ρυθμούς του λιμανιού και θα καλεστούν να συναινέσουν σε κάθε επιταγή των «από πάνω» (όπως η επαναλειτουργία των ανενεργών δεξαμενών στο Πέραμα), είτε αυτή αφορά στο κεφάλαιο είτε στο κράτος. Ήδη άλλωστε, οι κατοικημένες περιοχές γύρω από τους προβλήτες των ΣΕΜΠΟ που βρίσκονται σε πολύ κοντινή απόσταση από τον πρώην ΟΔΔΥ, ορίζουν το 24ωρό τους γύρω από την αδιάκοπη λειτουργία, τη ρύπανση και την ηχορύπανση των γερανών, των κλαρκ, των νταλικών και των φορτηγών πλοίων. Τα λιμάνια και κυρίως ο τομέας της φορτοεκφόρτωσης, αποθήκευσης και μεταφοράς εμπορευματοκιβωτίων αποκτούν όλο και πιο κεντρική θέση στον παγκόσμιο καπιταλισμό. Οι εφοδιαστικές αλυσίδες (logistics) αποτελούν τον κρίσιμο κρίκο οργάνωσης-παραγγελιών-διακίνησης μεταξύ της παραγωγής και της κατανάλωσης στην πλανητική γεωμετρία του συστήματος εκμετάλλευσης και καταπίεσης.

Παράλληλα, η σχεδιαζόμενη επέκταση του επιβατικού σταθμού της κρουαζιέρας, η κατασκευή νέου επιβατικού σταθμού, η δημιουργία νέων αποθηκών εντός του λιμανιού, δύο τουλάχιστονπεντάστερων πολυτελών ξενοδοχείων και πολυώροφου εμπορικού κέντρου (τύπου mall), με στόχο να γίνει βασικός κόμβος της κρουαζιέρας το λιμάνι του Πειραιά, προφανώς θα προσελκύσει και ήδη προσελκύει πολυεθνικές ξενοδοχειακές επιχειρήσεις, εταιρείες real estate και την ντόπια επιχειρηματική ελίτ, οι οποίες επιχειρούν να αδράξουν οφέλη από την υλοποίηση του Master Plan. Ήδη εταιρεία real estate αγόρασε την περιοχή του πρώην εργοστασίου του Παπαστράτου και οι ενώσεις των ντόπιων εφοπλιστών και βιομηχάνων προχωρούν σε κινήσεις σύνδεσης με την COSCO. Το gentrificationστην περιοχή της παλιάς τρούμπας εξελίσσεται, ενώ είναι βέβαιο ότι περιμετρικά του λιμανιού η πόλη θα αποκτήσει μεταξύ άλλων χλιδάτα ξενοδοχεία, πολυτελή συγκροτήματα κατοικιών, ναυτιλιακές επιχειρήσεις και εμπορικά μεγαθήρια κατανάλωσης τύπου MALL, που θα επεκτείνουν σε βάθος χρόνου το καθεστώς της ειδικής οικονομικής ζώνης και μέσα στην πόλη. Ένα προνομιακό καθεστώς για λίγους, με ελάχιστους ελεύθερους και «δημόσιους» χώρους, υπό συνεχή έλεγχο και επιτήρηση, δημιουργώντας νέους και θωρακίζοντας υφιστάμενους αποκλεισμούς.

Για να λειτουργεί αδιάκοπα αυτή η πολυεπίπεδη αλυσίδα κυκλοφορίας εμπορευμά-

των, πρέπει παράλληλα να υπάρχει η δυνατότητα γρήγορης και άμεσης επισκευής των πλοίων που προσαράζουν στο λιμάνι, η άμεση δυνατότητα καθαρισμού τους από τα πετρελαϊκά απόβλητα (SLOPS) και ανεφοδιασμού τους με καύσιμα. Γι' αυτό είναι σημαντική για την εύρυθμη λειτουργία του λιμανιού η παρουσία της OIL ONE του Μελισσανίδη και η επαναλειτουργία των καζανιών στο Πέραμα. Τα διυλιστήρια του Μελισσανίδη σε συνδυασμό με το εργοστάσιο τσιμέντου της LAFARGE είναι οι αναγκαίες βιομηχανικές μονάδες εντός της παράκτιας ζώνης που διευκολύνουν τη λειτουργία των υπόλοιπων λιμενικών εγκαταστάσεων και τα καζάνια οι βασικές δεξαμενές τροφοδοσίας. Το διυλιστήριο και τα καζάνια αποτελούν αυτήν τη στιγμή το εμφανέστερο πρόβλημα λόγω της δυσοσμίας και των κινδύνων αλλά δεν μπορούν να αντιμετωπίζονται αποκομμένα από το υπόλοιπο καπιταλιστικό σχέδιο για το λιμάνι. Αυτό το σχέδιο είναι ενιαίο και ως τέτοιο μόνο μπορούμε να το αντιμετωπίσουμε. Τα καζάνια και τα διυλιστήρια δεν θα φύγουν όσο το λιμάνι και οι λειτουργίες του επεκτείνονται. Αυτό ήρθε να επιβεβαιώσει η προσθήκη και ψήφιση του άρθρου 70 στα πρόσφατα «προαπαιτούμενα» που ψήφισε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Τα «τυράκια» για να χωνευτεί κοινωνικά αυτό το τερατούργημα είναι από τη μία, τα "αντισταθμιστικά οφέλη" (ανταλλάγματα) προς τους δήμους και από την άλλη, η υπόσχεση για θέσεις εργασίας, ό,τι καταλληλότερο μετά από 8 χρόνια σαρωτικής ταξικής επίθεσης και καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης με την αύξηση της ανεργίας και την φτωχοποίηση ιδίως στις περιοχές μας. Αυτό όμως που σκόπιμα αποκρύπτεται και ανέδειξε τόσο η προ τετραετίας όσο και η πρόσφατη απεργία του σωματείου των λιμενεργατών που εργάζονται σε εργολάβους για λογαριασμό της PCT (Θυγατρική της COSCO) είναι ότι πρόκειται για θέσεις εργασίας σε εξοντωτικές συνθήκες, χωρίς τους στοιχειώδεις κανόνες ασφαλείας (αφού το προνομιακό εργοδοτικό καθεστώς εντός τέτοιων ειδικών οικονομικών ζωνών εξαφανίζει τα όποια «εργατικά δικαιώματα»), ελαστικά και εξαντλητικά ωράρια που ξεπερνούν τις 12 ώρες δουλειάς, πενιχρούς μισθούς και κυρίως την επισφάλεια να επικρέμεται πάνω από τα κεφάλια των εργαζομένων στο διηνεκές.

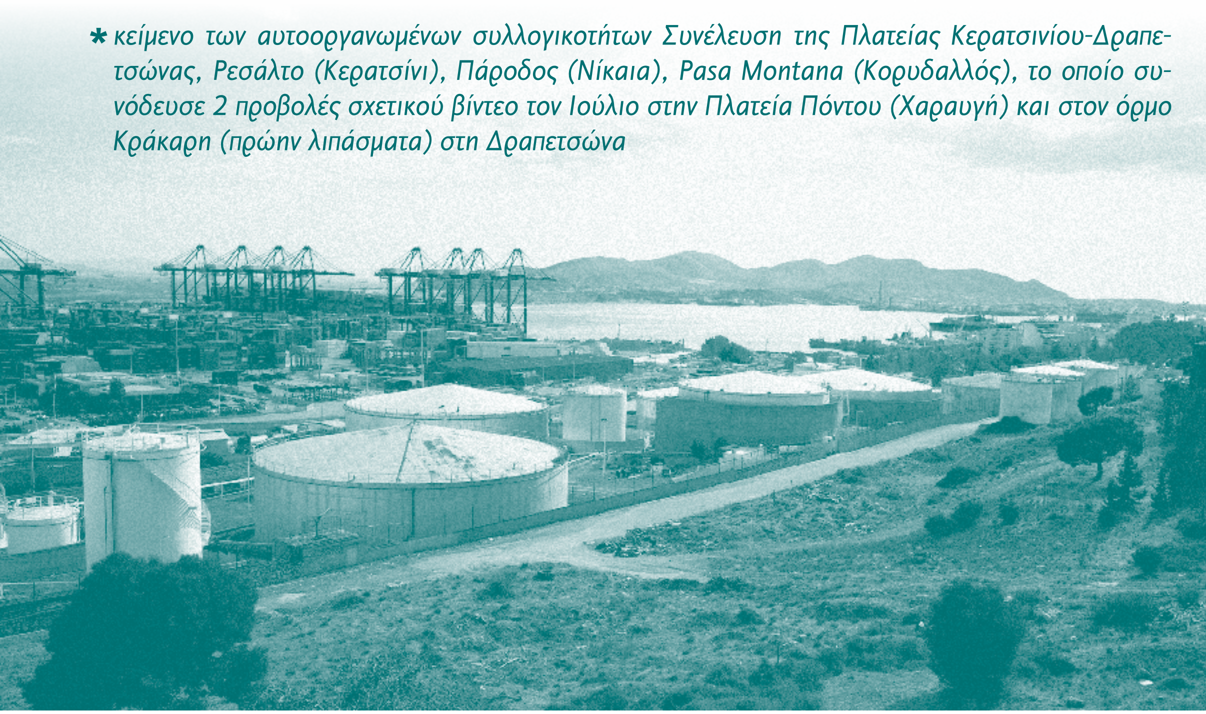
Όσον αφορά τα «αντισταθμιστικά οφέλη» προς τους παραλιμένιους δήμους Κερατσινίου-Δραπετσώνας και Περάματος, με τους φιλοκυβερνητικούς δημάρχους τους, αυτά συνίστανται από παραχωρήσεις εκτάσεων και παροχή κονδυλίων, για τη σιωπή των δημοτικών αρχών στην ιδιωτικοποίηση του λιμανιού και το master plan, για την επικέντρωσή τους σε επιμέρους σημεία που δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν μεμονωμένα και τη μετατροπή των κοινωνικών αντιδράσεων σε άνευρες θεσμικές καταγγελίες-διαμαρτυρίες.Η σιωπή τους για την πώληση του ΟΛΠ στην COSCO, την επαναλειτουργία δεκάδων ανενεργών καζανιών στο Πέραμα, τη συνέχιση λειτουργίας της OIL ONE και της LAFARGE και την περαιτέρω επέκταση του χρονικού διαστήματος λειτουργίας τους, εξαγοράστηκε με λίγα στρέμματα γης και παροχή του 3,5% των κρατικών εσόδων από τα «οφέλη» της ιδιωτικοποίησης του ΟΛΠ στους δήμους Πειραιά, Κερατσινίου-Δραπετσώνας και Περάματος, από τα οποία ο δήμος Κερατσινίου-Δραπετσώνας θα παίρνει το 20% και ο δήμος Περάματος το 27%. Υποτυπώδεις παραχωρήσεις-ανταλλάγματα για να καμφθούν οι όποιες αντιδράσεις μας, ένας τρόπος για να κανονικοποιηθεί στα μάτια μας η δυστοπική συνθήκη των καζανιών, των διυλιστηρίων, των γιγαντιαίων πλοίων μεταφοράς εμπορευματοκιβωτίων, των γερανών φορτοεκφόρτωσης, της εκκωφαντικής φασαρίας, της αβάσταχτης δυσοσμίας.

Επιχωματωμένες ψευδο-οάσεις από χαλίκι, πλαστικό και τσιμέντο, με λιγοστά δέντρα, όπως οι δύο εκτάσεις συνολικά 110 στρεμμάτων στα πρώην λιπασμάτα, που δόθηκαν προς«ανάπλαση» στον δήμο Κερατσινίου-Δραπετσώνας, για να παραμένουμε έστω και λίγο ικανοποιημένοι με αυτό που μας δίνεται: μια στριγμωγμένη και περιφραγμένη γωνιά περιπάτου, συναυλιών και αθλητικών δραστηριοτήτων, δίπλα σε καζάνια και διυλιστήρια, σιλό που συσκευάζουν τσιμέντο, εγκαταστάσεις που επεξεργάζονται τα λύματα όλης της Αττικής, ακούγοντας 12 μήνες τους γερανούς και τα κλαρκ να φορτοεκφορτώνουν 24 ώρες το 24ώρο κοντέινερ εμπορευμάτων.

Μπροστά στην επιχειρούμενη επέκταση της λεηλασίας των ζωών μας, ας διερευνήσουμε πώς δεν θα μας κρατήσουν δεμένους στη θέση της απάθειας και να αντισταθούμε, ας φανταστούμε πώς θα επιθυμούσαμε την πόλη μας και να αγωνιστούμε, δημιουργώντας μια ακηδεμόνευτη πρωτοβουλία αγώνα στις περιοχές του Πειραιά. Το πρόταγμα της δημιουργίας «ΕΝΙΑΙΟΥ ΑΛΣΟΥΣ» στην περιοχή των Λιπασμάτων και της ελεύθερης πρόσβασης στην θάλασσα παραμένει ζωντανό και η μόνη διακριτή επιλογή απέναντι στο συρφετό των «αναπτυξιακών οραμάτων» των επιχειρηματικών συμφερόντων και των εκάστοτε κυβερνητικών-περιφερειακών-δημοτικών αρχών.

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΜΟΛΥΝΣΗΣ, ΤΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΥΠΟΤΑΓΗΣ ΔΕΝ ΔΙΟΡΘΩΝΕΤΑΙ, ΑΝΑΤΡΕΠΕΤΑΙ

* *κείμενο των αυτοοργανωμένων συλλογικοτήτων Συνέλευση της Πλατείας Κερατσινίου-Δραπετσώνας, Ρεσάλτο (Κερατσίνι), Πάροδος (Νίκαια), Pasa Montana (Κορυδαλλός), το οποίο συνόδευσε 2 προβολές σχετικού βίντεο τον Ιούλιο στην Πλατεία Πόντου (Χαραυγή) και στον όρμο Κράκαρη (πρώην λιπάσματα) στη Δραπετσώνα*

Παρασκευή 21.9.18. Ο Ζακ Κωστόπουλος δολοφονείται έπειτα από άγριο ξυλοδαρμό από τους Ευάγγελο Δημόπουλο και Αθανάσιο Χορταριά, καταστηματάρχες της περιοχής, μεσημέρι στην οδό Γλάδστωνος, στην Ομόνοια. Στον ξυλοδαρμό μέχρι θανάτου συμμετέχουν και αστυνομικοί της ομάδας Δίας που δίνουν τα τελευταία θανάσιμα χτυπήματα στον Ζακ. Αρχικά, τα ΜΜΕ αναπαράγουν την είδηση με τον τρόπο που «αντιστοιχεί» στα στερεότυπα της περιοχής και των «πρωταγωνιστών». Από τη μία οι «ανάστατοι» από την «εγκληματικότητα» του ιστορικού κέντρου «φιλήσυχοι καταστηματάρχες» και από την άλλη ο «τοξικοεξαρτημένος», ο «ληστής», ο «εισβολέας», ένα προφίλ που εγείρει τα εδώ και δεκαετίες καλλιεργούμενα φοβικά αντανακλαστικά και διαμορφώνει το νομιμοποιητικό πλαίσιο εξόντωσής του. Τις επόμενες όμως ώρες, σε πείσμα των θλιβερών, επαναλαμβανόμενων μιντιακών χειρισμών, η υπόθεση ανατρέπεται. Ο Ζακ ήταν ένας ακτιβιστής της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας, είναι η Zackie Oh που είχε μια ζωή, είχε φίλες και φίλους. Ένα θλιμμένο και ταυτόχρονα εξοργισμένο πλήθος ανθρώπων για την απώλειά του αποκαθιστά άμεσα τον Ζακ ως πρόσωπο εντός του κοινωνικού πεδίου και θυμίζει ότι η δολοφονία του, η κάθε δολοφονία ποτέ δεν στερείται πολιτικών σημαινόμενων.

ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

ΚΑΙ

ΣΙΩΠΗΛΟΙ
ΣΥΝΕΝΟΧΟΙ

ΔΕΝ ΘΑ ΑΦΗΣΟΥΜΕ
ΤΙΠΟΤΑ ΝΑ ΞΕΧΑΣΤΕΙ

Η δολοφονία του Ζακ δεν έγινε σε μια τυχαία εποχή ούτε σε ένα τυχαίο τόπο…

Η δολοφονία του Ζακ από τους δυο καταστηματάρχες και τις δυνάμεις της αστυνομίας, μπροστά σε ένα πλήθος κόσμου που, με εξαίρεση δύο-τριών ανθρώπων, παρακολουθούσε με όρους αρένας, είναι υλική συμπύκνωση του δόγματος της ασφάλειας, αυτού που εδώ και δεκαετίες αποτελεί κοινωνικό μοντέλο οργάνωσης, ελέγχου και διαχείρισης του πληθυσμού, που συνοδεύεται από πλήθος αντεγκληματικών, αντιμεταναστευτικών και αντιτρομοκρατικών πολιτικών στο πλαίσιο του λεγόμενου «κράτους ασφάλειας». Η «ασφάλεια των πολιτών» γίνεται βασικός νομιμοποιητικός λόγος ύπαρξης του κράτους και αναδεικνύεται σε βασικό ιδεώδες-ρυθμιστή της κοινωνικής ζωής. Το δόγμα της τάξης και της ασφάλειας δεν περιορίζεται μόνο στη διαμόρφωση ενός εξωτερικού εχθρού, της εισβολής των «βαρβάρων», δεν θωρακίζει μόνο τα σύνορα του κράτους με περισσότερους φράχτες και στρατόπεδα «φιλοξενίας» μεταναστών, δεν φροντίζει μόνο για την ενίσχυση και το βάθεμα των εθνικών αφηγήσεων, αλλά φροντίζει και για την επινόηση του εσωτερικού εχθρού, ειδικά σε μια περίοδο που τεράστια κοινωνικά κομμάτια λεηλατούνται. Για την κατασκευή του ανεπιθύμητου «Άλλου», εκείνου που δεν πληροί τις προϋποθέσεις των κυρίαρχων κανονικοτήτων, διαμορφώνεται συστηματικά η φιγούρα του «αταίριαστου», του μη κανονικού. Μετανάστριες και μετανάστες, παραβατικές/οί, τοξικοεξαρτημένες/οι, άστεγες/οι, ψυχικά «αποκλίνοντες», εκδιδόμενες, επαίτες, άτομα lgbtqi+, αγωνιζόμενες και αγωνιζόμενοι γίνονται οι «επικίνδυνες τάξεις», αυτές που πρέπει να τεθούν σε καθεστώς εξαίρεσης, ελέγχου και ειδικής διαχείρισης.

Η δολοφονία του Ζακ έγινε σε συγκεκριμένο τόπο. Η περιοχή της Ομόνοιας και πέριξ αποτελεί ένα από τα βασικά σημεία στις γεωγραφίες του δόγματος της ασφάλειας, όπου εδώ και 20 χρόνια δοκιμάζονται κεντρικές πολιτικές διαχείρισης, οριοθέτησης και καταστολής των «περιττών». Εκεί κατοικοεδρεύει το διαβόητο κολαστήριο, το αστυνομικό τμήμα της Ομόνοιας (ποιος δεν θυμάται τα περίφημα βίντεο που βγήκαν στη φόρα πριν μερικά χρόνια με τα σαδιστικά βασανιστήρια κρατουμένων μεταναστών;), το οποίο δεν προστατεύει τις μαφίες της περιοχής (σωματεμπορία και ναρκωτικά), ΕΙΝΑΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΦΙΑ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ.

Στη βάση του μεγάλου στοιχήματος για «εθνική ανάπτυξη» και «επανεκκίνηση της οικονομίας» διαμορφώνονται εκ νέου κοινωνικές-ταξικές συμμαχίες (στην περιοχή της Ομόνοιας μικροί και μεγάλοι καταστηματάρχες, πολυεθνικό ξενοδοχειακό κεφάλαιο, ιδιοκτήτες ακινήτων), ενώ παράλληλα οριοθετούνται οι «προβληματικές» φιγούρες. Ο αέρας της «ανάπτυξης» (με τη λειτουργία νέων ξενοδοχείων στην περιοχή) και της καθόδου τουριστικών ορδών, η άνοδος της αξίας γης, πάει χέρι-χέρι με τον όλο και εντεινόμενο κοινωνικό συντηρητισμό, με τις συμμαχίες των «κανονικών και ευυπόληπτων». Αυτών δηλαδή που δεν θα διστάσουν -όπως έκαναν με τον Ζακ- να υπερασπιστούν την ιδιοκτησία και τα προνόμιά τους χορεύοντας τον δολοφονικό χορό τους πάνω στα σώματα των «περιττών». Η ατομική ιδιοκτησία αποτελεί ιδρυτική αρχή συγκρότησης, ύπαρξης και λειτουργίας του καπιταλιστικού κόσμου. Η υπεράσπισή της αποτελεί βασικό μέλημα του αστικού δικαίου. Οι ξεφτιλισμένοι καταστηματάρχες που λίντσαραν τον Ζακ (αξίζει να σημειωθεί ότι ο ένας από αυτούς, ο Αθανάσιος Χορταριάς, που διατηρεί μεσιτικό γραφείο, είναι συντονιστής της τ.ο. ανατολικής Αττικής του φασιστικού μορφώματος «Πατριωτικό Μέτωπο») προφυλάσσονται από εισαγγελείς, ανακριτές

και ιατροδικαστές, όχι στο όνομα κάποιας (δεδομένης) συμπάθειας προς το πρόσωπό τους, αλλά από την ίδια την ουσία του νομικού-δικαιικού συστήματος. Όποιος/α θεωρηθεί ότι παραβιάζει το «ιερό» σύνορο της ατομικής ιδιοκτησίας μπορεί να εξοντωθεί με συνοπτικές διαδικασίες.

Η σοκαριστική δολοφονία του Ζακ αποτυπώνει κυριολεκτικά ένα «σκοτώστε-σκουπίστε-τελειώσατε» μικροαστών-καταστηματαρχών και μπάτσων. Με τους μπάτσους να περιφέρουν στα χέρια τους το δήθεν πειστήριο-μαχαίρι που αποδόθηκε στον Ζακ, αλλά τελικά προκύπτει ότι δεν ήταν δικό του, και τον δολοφόνο Δημόπουλο να σκουπίζει τα γυαλιά της βιτρίνας του μαγαζιού του. Ο Ζακ είχε εκ των προτέρων καταδικαστεί ως «περιττός», οπότε η όποια έρευνα ήταν επίσης περιττή. Όπως και σε άλλες αθέατες περιπτώσεις «έγινε αυτό που έπρεπε»: ένας «απόβλητος» λιγότερος. Χαρακτηριστική της εκ των προτέρων καταδίκης του Ζακ ήταν και η γνωμάτευση των ιατροδικαστών, σύμφωνα με την οποία δεν κρίνονται τα αλλεπάλληλα θανατηφόρα χτυπήματα από τους φονιάδες του ως τέτοια. Είναι γνωστή εξάλλου η συνεισφορά του ιατροδικαστικού σώματος, όπως και των συγκεκριμένων ιατροδικαστών που ανέλαβαν την υπόθεση, στο ξέπλυμα δολοφονιών από τις δυνάμεις καταστολής.

Οι άμεσες αντιδράσεις για τη δολοφονία του Ζακ, θα συμβάλουν στην «ανάδυσή» του στο πεδίο του ορατού, ως προσώπου και σώματος με όνομα, επιλογές και ιστορία, κάνοντας απαραίτητη την αναπροσαρμογή των μιντιακών και θεσμικών χειρισμών. Το δημόσιο πεδίο καταλαμβάνεται από τις μιντιακές αφηγήσεις. Τηλεοπτικά γκάλοπ καλούν τους θεατές να ψηφίσουν σχετικά με το αν τίθενται ή όχι στο πλευρό των εκτελεστών, κλείνοντας το μάτι στον κοινωνικό κανιβαλισμό. Γνωστές καθεστωτικές φυλλάδες και διαδικτυακά μέσα που έχουν συμβάλλει τα μέγιστα στις διαδικασίες κοινωνικού εκφασισμού (πρώτο θέμα, ζούγκλα) πρωτοστατούν στην ανάρτηση αποκαλυπτικών βίντεο με συνοδευτικές εγκλήσεις προς την «πολιτεία» για εγρήγορση σε θέματα εκφασισμού και βαρβαρότητας. Θαυμάσιες αντιστροφές. Δηλώσεις από ακαδημαϊκούς, κόμματα, ακόμα και από τον τομέα δικαιωμάτων του κυβερνώντος κόμματος (σύριζα) καταδικάζουν τη βαρβαρότητα.

Οι διάφορες (θεσμικές και μιντιακές) προοδευτικές φωνές που αγανακτούν σχετικά με το λιντσάρισμα και τη βίαιη αστυνομική αντιμετώπιση του Ζακ, έχουν ρόλο εξισορρόπησης για το σύστημα που γεννά τις διακρίσεις και τη θανατοπολιτική. Κριτικάρουν όχι τη δομή του αλλά τις όποιες ακραίες εκδηλώσεις του που έρχονται στην επιφάνεια. Ζητούν και προτείνουν διορθώσεις. Καθησυχάζουν, απονευρώνουν, μιλάνε για μεμονωμένα περιστατικά, αποπροσανατολίζουν την οργή. Η καταδίκη του λιντσαρίσματος και της εξόντωσης ενός «αδύναμου ανθρώπου», γίνονται στη βάση της υπενθύμισης ότι η άσκηση βίας και η τιμωρία είναι δουλειά των αρμόδιων επίσημων αρχών, δηλαδή της αστυνομίας και της δικαιοσύνης. Φτηνοί επικήδειοι. Για την επαναδιατύπωση και επιβεβαίωση του κράτους ως του μοναδικού και απόλυτου ρυθμιστή των κοινωνικών ζητημάτων, ως του μηχανισμού που κατέχει το μονοπώλιο της βίας. Για να νομιμοποιηθεί η καθημερινή οργανωμένη βία, η ιεραρχία, η εκμετάλλευση και η επιβολή του κρατικού-καπιταλιστικού-πατριαρχικού συστήματος...

Οι αφηγήσεις είναι σαν προβολείς. Φωτίζουν μέρος της σκηνής αφήνοντας την υπόλοιπη στο σκοτάδι. Αν φωταγωγούσαν ολόκληρη τη σκηνή θα ήταν ουσιαστικά άχρηστοι... Αποστολή της αφήγησης είναι να επιλέγει -και είναι ίδιον της φύσης της να συμπεριλαμβάνει αποκλείοντας και να διαφωτίζει σκιάζοντας...

Στο ίδιο πλαίσιο, η όποια αναφορά των δημοσιευμάτων στην ταυτότητα του Ζακ ως queer, gay, οροθετικού, drag queen δεν υπονοεί κάποια στροφή του κυρίαρχου θεσμικού πλέγματος προς μια κοινωνία χωρίς έμφυλους διαχωρισμούς, διαχωρισμούς στη βάση των σεξουαλικών επιλογών ή της αρτιμέλειας. Το ακριβώς αντίθετο. Η υπογράμμιση συμβάλλει και πάλι στην υπενθύμιση των κανονικοτήτων. Η εστίαση σε αυτού του είδους τις αναφορές επιχειρεί να παρουσιάσει αυτά τα πρόσωπα ως καρικατούρες της «κανονικής ζωής». Οι επίμονες αναφορές δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να υποστηρίζουν, έστω και υπόγεια, το καθεστώς της ετεροκανονικότητας, της διάχυτης ομοφοβίας και τρανσφοβίας, του σεξισμού και της πατριαρχίας. Αυτό που πρέπει να εμπεδωθεί είναι ότι ο Ζακ ήταν «διαφορετικός» και αυτό που του συνέβη είναι μια εκδοχή που θα πρέπει να γίνει αποδεκτή ως φυσική κατάληξη των επιλογών του.

Οι φιγούρες των «περισσευούμενων», των «περιττών», των «αποκλινόντων» διευρύνονται και μαζί η ποινική και αστυνομική τους αντιμετώπιση. Ο Ζακ ήταν ένας δραστήριος ακτιβιστής με διευρυμένο φιλικό περίγυρο κι έτσι ανέκτησε το πρόσωπό του, την ταυτότητα και την ιστορία του. Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο με όλες εκείνες και εκείνους τους «απόβλητους» που δολοφονούνται στα αστυνομικά κολαστήρια, όπως η δολοφονία-«αυτοκτονία» μιας γυναίκας στο τμήμα Πεντέλης τον Αύγουστο ή η δολοφονία ενός άντρα τον ίδιο μήνα από μπάτσους του Α.Τ. Ομονοίας. Αυτές, εξαντλούνται στην καλύτερη περίπτωση σε μονόστηλα. Δεν συμβαίνει το ίδιο με τη ζωή πολλών χιλιάδων μεταναστών και μεταναστριών, ζωή χωρίς σημασία, στοιβαγμένη στα στρατόπεδα αορατότητας, στα όρια μεταξύ ζωής και θανάτου. Στο ίδιο πλαίσιο νοηματοδοτείται η ζωή ολοένα και περισσότερων ανθρώπων, των τοξικοεξαρτημένων, των παραβατών του κοινωνικού περιθωρίου, όσων βαφτίζονται απροσάρμοστες, αποτυχημένοι, παράξενες, διαφορετικοί. Η φρίκη βαθαίνει και οι μορφές που παίρνει γίνονται όλο και πιο αποτρόπαιες. Να σταθούμε ανάχωμα.

ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ
ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ **ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΩΝ**,
ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ, ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑΣ,
ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ **ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑΣ**,
ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ-ΚΡΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΕ ΤΙΣ ΑΟΡΑΤΕΣ, **ΤΟΥΣ ΑΓΡΙΟΥΣ**,
ΤΙΣ ΑΙΡΕΤΙΚΕΣ, ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΥΣ,
ΤΟΥΣ ΥΠΟΝΟΜΕΥΤΕΣ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ρεσάλτο (Κερατσίνι), Συνέλευση της Πλατείας Κερατσινίου-Δραπετσώνας, Πάροδος (Νίκαια), Θερσίτης (Ίλιον), Κατάληψη Αγρός (Πάρκο Τρίτση-Ίλιον), Αναρχικές/οι από τις δυτικές συνοικίες της Αθήνας κ' τον Πειραιά, Πρωτοβουλία για την Ολική Άρνηση Στράτευσης

«Τον συμβουλεύω ν' αποφεύγει την πολυτέλεια στην προσωπική του ζωή, τον συμβουλεύω να 'ναι λίγο βρώμικος, να φορά ρούχα παλιά και τσαλακωμένα, παπούτσια στραβοπατημένα, μόνο και μόνο για να νιώθει το βράδυ στην πίστα περισσότερο συνεπαρμένος και η ελπίδα που τον ζέσταινε όλη τη μέρα να αναπτερώνεται καθώς ζυγώνει η γιορτή. Η απόσταση ανάμεσα στην ολοφάνερη ένδεια και τη φαντασμαγορική εμφάνιση θα προκαλέσει τέτοια ένταση, που ο χορός θα μοιάζει με εκτόνωση ή κραυγή, γιατί το Τσίρκο είναι τελικά η μεταμόρφωση της σκόνης σε χρυσόσκονη, και όποιος προκαλέσει μία τόσο θαυμάσια εικόνα πρέπει να είναι νεκρός ή έστω να σέρνεται στη γη, θαρρείς ο έσχατος, ο πιο αξιολύπητος των ανθρώπων. Και μάλιστα θα τον συμβούλευα να κουτσαίνει, να ντυθεί με κουρέλια, να ψειριάσει, να ζέχνει ολόκληρος. Ν' αφανίζει τον εαυτό του όλο και περισσότερο, για να μαρμαίρει ακόμα πιο στιλπνή την εικόνα αυτή, που την κατοικεί ένας νεκρός. Και να υπάρχει μόνο στο σκοινί.

[...]

Αγένεια του κοινού: στις πιο επικίνδυνες κινήσεις σου, θα κλείσει τα μάτια. Κλείνει τα μάτια τη στιγμή που αγγίζεις το θάνατο για να το θαμπώσεις.

[...]

Αν πέσεις, θα σου εκφωνήσουν τον πιο συμβατικό επικήδειο: βάλτος από χρυσάφι και αίμα, τέλμα όπου το ηλιοβασίλεμα...

Μην περιμένεις τίποτα άλλο. Το Τσίρκο είναι όλο συμβατικότητες.»

(ζαν ζενέ / ο σκοινοβάτης)

Ρεσάλτο (Κερατσίνι), Συνέλευση της Πλατείας Κερατσινίου-Δραπετσώνας, Πάροδος (Νίκαια), Θερσίτης (Ίλιον), Κατάληψη Αγρός (πάρκο Τρίτση-Ιλίου), Αναρχικές/οί από τις δυτικές συνοικίες της Αθήνας και τον Πειραιά, Πρωτοβουλία για την Ολική Άρνηση Στράτευσης (Αθήνα)

[με αφορμή τη δολοφονία του ζακ κωστόπουλου/zackie oh από καταστηματάρχες και μπάτσους στην ομόνοια, στις 21.09.2018]

δολοφόνοι και σιωπηλοί συνένοχοι
δεν θα αφήσουμε τίποτα να ξεχαστεί

είμαστε με τις αόρατες, τους άγριους, τις αιρετικές, τους καταραμένους, τους υπονομευτές αυτού του κόσμου

να τελειώνουμε με τον κόσμο των διαχωρισμών, του φόβου, της βαρβαρότητας, τον κόσμο της πατριαρχίας, των εθνών-κρατών, του καπιταλισμού

ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΚΑΙ ΣΙΩΠΗΛΟΙ ΣΥΝΕΝΟΧΟΙ
ΔΕΝ ΘΑ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΤΙΠΟΤΑ ΝΑ ΞΕΧΑΣΤΕΙ

Για να έρθεις πρόσωπο με πρόσωπο με τη φρίκη και τη βαρβαρότητα, κοίταξε με το βλέμμα των έγκλειστων στις φυλακές, τα άσυλα, τα στρατόπεδα "φιλοξενίας" μεταναστών. Κοίταξε στα κρατικά δόγματα "ασφάλειας" των βομβαρδισμένων πόλεων, των συστημάτων ελέγχου, της στρατιωτικοποίησης της καθημερινότητας, στα δελτία ειδήσεων καλλιέργειας και εμπέδωσης της "εποχής του φόβου". Κοίταξε στον όχλο των ευυπόληπτων νοικοκυραίων που ποδοπατάνε ζωές, οι οποίες θεωρούνται απόβλητες και περιττές από το σύστημα εκμετάλλευσης και καταπίεσης, τα πρότυπα του θεάματος, τον κοινωνικό καθωσπρεπισμό.

Ο " Άλλος" και η " Άλλη", ο παρίας, ο τοξικοεξαρτημένος, η μετανάστρια, ο ομοφυλόφιλος, η λεσβία, οι trans και queer, ο τρελός, ο παραβατικός, η αιρετική, όχι απλά λεκιάζουν αλλά υπονομεύουν την κανονικότητα του "πατρίς-θρησκεία-οικογένεια" και της ιδιοκτησίας. Γι' αυτό και η κυριαρχική προσταγή επιδιώκει τον εγκλεισμό, την αορατότητα, την εξόντωσή τους.

ΝΑ ΣΤΑΘΟΥΜΕ ΑΝΑΧΩΜΑ ΣΤΗ ΦΡΙΚΗ...

[με αφορμή τη δολοφονία του ζακ κωστόπουλου/zackie oh από καταστηματάρχες και μπάτσους στην ομόνοια, στις 21.09.2018]

είμαστε με τις αόρατες, τους άγριους, τις αιρετικές, τους καταραμένους, τους υπονομευτές αυτού του κόσμου

να τελειώνουμε με τον κόσμο των διαχωρισμών, του φόβου, της βαρβαρότητας, τον κόσμο της πατριαρχίας, των εθνών-κρατών, του καπιταλισμού

Ρεσάλτο (Κερατσίνι), Συνέλευση της Πλατείας Κερατσινίου-Δραπετσώνας, Πάροδος (Νίκαια), Θερσίτης (Ίλιον), Κατάληψη Αγρός (πάρκο Τρίτση-Ίλιον), Αναρχικές/οί από τις δυτικές συνοικίες της Αθήνας κ' τον Πειραιά, Πρωτοβουλία για την Ολική Άρνηση Στράτευσης

■ ΓΙΑ ΤΗ ■ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΡΙΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΣΤΟΝ ΕΒΡΟ

Η συγκρότηση της ελληνικής επικράτειας ως άτυπο «κρατητήριο» για ανθρώπους που έχουν εκτοπιστεί, δεν είναι παρά το αναγκαίο, συμπληρωματικό κομμάτι στο παζλ των ολοένα και πιο διευρυμένων αντιμεταναστευτικών πολιτικών της ευρωπαϊκής ηπείρου. Οι συνοριογραμμές, αυτοί οι αόριστοι κατά τ' άλλα τόποι, γίνονται μεμιάς συγκεκριμένες, ορατές τις στιγμές που άνθρωποι τις διαπερνούν χωρίς τα επίσημα διαπιστευτήρια. Σε εκείνες τις στιγμές τα σύνορα αποκαλύπτουν σε όλο της το μεγαλείο την βαθιά βάρβαρη ουσία τους.

Σε ένα από αυτά τα συνοριακά περάσματα, στον Έβρο, σε μια περιοχή έντονα φορτισμένη, όπου βιώνονται τις τελευταίες δεκαετίες με τον πιο γυμνό τρόπο τα αποτελέσματα της μετακίνησης ανθρώπων εξαιτίας πολέμων, περιβαλλοντικών καταστροφών και οικονομικής λεηλασίας, τον τελευταίο χρόνο μετά από μία περιστασιακή «χαλαρότητα» διάσχισης των βορειοανατολικών συνόρων ξανά όλο και περισσότερες/οι μετακινούνται στα σκιώδη όρια επιβίωσης και θανάτου προσπαθώντας να διαφύγουν από την όποια άσχημη, βίαιη, εχθρική πραγματικότητα για να φτάσουν στο άγνωστο ντυμένο με ελπίδες επιβίωσης ή/και καλύτερης ζωής. Κάπου εκεί λοιπόν, πριν από μερικές εβδομάδες, δύο κορίτσια και μια γυναίκα βρέθηκαν νεκρές, δεμένες, μαχαιρωμένες, με τα σημάδια αντίστασης ορατά στα σώματά τους. Δεν πέθαναν με τους γνωστούς τρόπους που σκοτώνονται χιλιάδες άνθρωποι που διασχίζουν σύνορα. Όχι δεν τις έπνιξε το ποτάμι. Όχι δεν τις αφάνισε το κρύο. Όχι δεν τις εξάντλησε η πείνα. Δολοφονήθηκαν. Κάποιοι έκριναν ότι η ζωή και ο θάνατος αυτών των γυναικών ήταν κτήμα τους.

Οι συγκεκριμένες δολοφονίες δεν είναι τρία ακόμα ατυχή περιστατικά. Και αυτές οι δολοφονίες είναι αποτέλεσμα της πραγματικότητας που μας θέλει να γεννιόμαστε, να ζούμε και να πεθαίνουμε υπακούοντας στις επιταγές ενός συστήματος που μας επιβάλλει να ιεραρχούμαστε μεταξύ μας βάσει επίπλαστων διαχωρισμών, να αποξενωνόμαστε βάσει συμβολικών και μη συνόρων. Και αυτές οι δολοφονίες συνέβησαν ως αποτέλεσμα του συστήματος που επιδιώκει να ελέγχει, να επιτρεί και να καθοδηγεί τα σώματα, τις επιθυμίες και την ίδια τη ζωή. Πόσο μάλλον όταν αυτή η πραγματικότητα αφορά ανθρώπους που κινούνται με ανυπάκουες τακτικές και κινήσεις απέναντι στα πιο δομικά χαρακτηριστικά αυτού του κόσμου: τα σύνορα, τις γλώσσες, τα επίσημα έγγραφα ελέγχου κάθε ανθρώπου

(ταυτότητες, διαβατήρια κλπ.) Σε αυτές τις περιπτώσεις η κυριαρχία και οι σχέσεις εξουσίας δοκιμάζουν νόμους και πρακτικές και στέκονται πιο βίαια, πιο επιστημονικά, πιο μεθοδευμένα αφού αυτοί οι άνθρωποι έχουν ήδη κατηγοριοποιηθεί ως εκείνες οι ζωές που δεν είναι άξιες να βιωθούν. Το σύστημα δεν είναι μία αφαιρετική λέξη, αλλά είναι πατριαρχικό, είναι εθνικό, είναι ρατσιστικό, είναι καπιταλιστικό και όλα αυτά μαζί επιτρέπουν να δολοφονούνται γυναίκες στην προσπάθειά τους να μετακινηθούν, επιτρέπουν να δολοφονούνται δεμένες χειροπόδαρα, επιτρέπουν να τις σφάζουν, επιτρέπουν σε άλλες περιπτώσεις να τις βιάζουν και να τις απειλούν με απέλαση, επιτρέπουν άτυπα και τυπικά να τις «φυλακίζουν» και να τις εκμεταλλεύονται μέχρι αυτοκτονίας με τη μορφή της καταναγκαστικής πορνείας, επιτρέπουν να τις «παντρεύονται» προκειμένου να φροντίζουν ηλικιωμένους και όταν παραιτούνται να τις ξυλοκοπούν, επιτρέπουν να τις προσλαμβάνουν για την καθαριότητα δημόσιων και ιδιωτικών χώρων και αν τυχόν αντισταθούν να τους ρίχνουν βιτριόλι... Ας το πούμε χωρίς περιστροφές, σε αυτή την περίπτωση των τριών νεκρών γυναικών στην παραμεθόριο, εκείνα τα εξουσιαστικά χέρια που τις δολοφόνησαν δεν έκριναν εκείνες τις τρεις γυναίκες παρά ως ευάλωτα και αδύναμα σώματα, δεν είδαν σε εκείνα τα γυναικεία σώματα παρά μόνο σώματα αόρατα, σώματα παράνομα, σώματα περιττά και αδιάφορα, σώματα που αντιστάθηκαν.

Αυτός ο κόσμος, αυτή η πραγματικότητα, αυτό το σύστημα, αυτή η δολοφονία μας βρίσκουν οργισμένες απέναντι τους προτάσσοντας και ακονίζοντας τον καθημερινό αγώνα για έναν κόσμο όπου καμία γυναίκα να μην ορίζεται, να μη θεωρείται, να μην αντιμετωπίζεται και να μη διαγράφεται από τη ζωή ως αδύναμη, ευάλωτη, ασήμαντη, περιττή, περισσευούμενη, αόρατη, ως Άλλη. Για την κάθε γυναίκα που ντύνεται με τα όνειρα της και κινείται αμφισβητώντας τα σύνορα μέσα σε διασυνοριακά περάσματα προκειμένου να αγγίξει νέους προορισμούς για να φτάσει μια καλύτερη πραγματικότητα για την ίδια. Για την κάθε γυναίκα που μέσα σε αυτή τη συνθήκη χάνεται στα υδάτινα και χερσαία σύνορα γύρω μας. Για την κάθε γυναίκα που μέσα σε αυτή τη συνθήκη κλείνεται στα σύγχρονα κολαστήρια-φυλακές του σημερινού δυτικού κόσμου. Για την κάθε γυναίκα που μέσα σε αυτή τη συνθήκη αντιμετωπίζει βρισιές, υποτιμητικά σχόλια, ειρωνείες, φιμώνεται, κακοποιείται, βιάζεται, δολοφονείται από μπάτσους, συνοριοφύλακες, στρατιωτικούς, διακινητές και άνδρες από τους δικούς της τόπους. Για την κάθε γυναίκα που μέσα σε αυτή τη συνθήκη αγωνίζεται για τις καθημερινές της ανάγκες, επιθυμίες και τα όνειρα της κόντρα στη φυσικοποίηση της καθημερινότητας που την θέλει έγκλειστη, ελεγχόμενη, επιτηρούμενη, αποκομμένη, κομματιασμένη, μετέωρη σε ένα μόνιμο καθεστώς εξαίρεσης αστάθειας, αβεβαιότητας και καταστολής. Για την κάθε γυναίκα και τον κάθε άνθρωπο που της υπαγορεύουν και απαγορεύουν να αγωνίζεται για τις δυνατότητες, τις επιλογές και τη ζωή της. Με κάθε τέτοια γυναίκα και κάθε τέτοιον άνθρωπο δεν θα σταματήσουμε την προσπάθεια να συναντηθούμε και να αγωνιζόμαστε. **Ενάντια στα έθνη–κράτη και τα σύνορα που δομούν ρωγμές μεταξύ μας. Ενάντια στις ΜΚΟ που διαχειρίζονται, καταστέλλουν τις αντιδράσεις και τους αγώνες των πανταχού «αόρατων», που νομιμοποιούν την επιτήρηση και τον έλεγχο. Ενάντια στα μίντια που χειραγωγούν χρησιμοποιώντας κατά το δοκούν τις στατιστικές απανθρωποποιώντας με τη λογική του αναλώσιμου, εξαφανίζοντας τις ιστορίες και τα ονόματα. Ενάντια στην πατριαρχία.**

κείμενο που μοιράστηκε στην πορεία στις 14/9 στο Κερατσίνι, 5 χρόνια μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα από νεοναζιστικό τάγμα της χ.α.

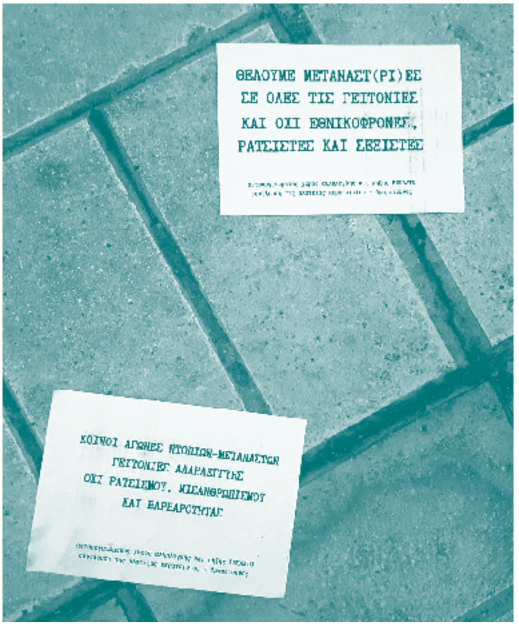
Τη δημοκρατία βαθιά κατάλαβέ τη...

Η δημοκρατία δεν χρειάζεται πάντα τον φασισμό για να υποτάσσει τις ζωές μας. Μπορεί η ίδια να συστέλλεται και να διαστέλλεται σύμφωνα με τις κυριαρχικές ανάγκες κάθε περιόδου. Όπως τα τελευταία χρόνια που με τα θεσμικά της τερτίπια, τους χειραγωγικούς και κατασταλτικούς της μηχανισμούς, τις εναλλαγές κυβερνήσεων και την επιβολή μιας μόνιμης κατάστασης έκτακτης ανάγκης, δεν χρειάστηκε να προσφύγει σε κάποιου είδους ολοκληρωτικό καθεστώς για την εφαρμογή του σαρωτικού προγράμματος καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και κοινωνικής ερημοποίησης, μαζί με το δεσμευτικό του πλαίσιο για τις επόμενες δεκαετίες. Η αριστερή διακυβέρνηση αποτέλεσε τον καταλληλότερο διαχειριστή της κρατικής εξουσίας, για την επιστροφή στην «κοινωνική ομαλότητα» και την επικύρωση των νέων όρων επιβολής, έτσι ώστε ο αυταρχισμός, η ματαιότητα, ο συντηρητισμός να διαχυθούν ολοένα και βαθύτερα ενάντια στις δυνατότητες κοινωνικής χειραφέτησης. Η «έξοδος από τα μνημόνια» σημαίνει ότι ο νεοφιλελευθερισμός, η ένταση της εκμετάλλευσης, η φτωχοποίηση, η καταστολή, η περιβαλλοντική καταστροφή έχουν εισαχθεί μόνιμα στην καθημερινότητα των υπηκόων του ελληνικού κράτους. Σημαίνει ότι κοινωνικά θα επικυριαρχεί ο φόβος, η εξατομίκευση, ο ανταγωνισμός και οι διαχωρισμοί. Ότι οι κατακερματισμένες κοινωνικές σχέσεις θα συνέχονται μεταξύ τους από εθνικές φαντασιώσεις, πατριωτικές ονειρώξεις, έμφυλους και ταξικούς ρόλους που θα υπαγορεύονται από τις προσταγές της εξουσίας και τις ιδεολογίες της.

Από το «εθνικό στοίχημα» της διαχείρισης της κρίσης, μέχρι τις διακρατικές συμμαχίες ή αντιπαραθέσεις στην ευρύτερη περιοχή (Βαλκάνια, Αιγαίο, Μέση Ανατολή), τα εθνικά ιδεώδη λανσάρονται κοινωνικά από όλες τις πτυχές του συστήματος. Τα «σάβα-

να» και τα σύμβολα της πατρίδας επιστρέφουν, οι μύθοι και οι ιστορικές κατασκευές βρίθουν στο δημόσιο λόγο, ο «εκσυγχρονισμός» ή η «υπεράσπιση» των εθνικών συμφερόντων επιβάλλονται ως κεντρική ατζέντα. Η περιβόητη διαπάλη μεταξύ του «αριστερού πατριωτισμού» και του «δεξιού εθνικισμού» αποκρύπτει τόσο τη μεταξύ τους αγωγιμότητα όσο και το ότι πρόκειται για τις δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Αμφότεροι, επιχειρούν να αποσπάσουν τις συνειδήσεις των υποτελών τάξεων από τον κοινωνικό/ταξικό ανταγωνισμό -τον ίδιο ανταγωνισμό που επιτίθεται στους «από κάτω» κάθε κράτους- και να τις ενώσουν με τα κυρίαρχα ιδεολογήματα προς όφελος της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας.

Τα εθνικά ιδεώδη συνοδεύουν και συνοδεύονται από έναν κόσμο μισαλλοδοξίας και κοινωνικών διαχωρισμών. Γι' αυτό και η επίταση του εθνικισμού έρχεται χέρι-χέρι με την όξυνση της πατριαρχίας και της έμφυλης βίας, με όλες τις περήφανες κραυγές του σεξισμού, του μισογυνισμού, της ομοφοβίας και της τρανσοφοβίας, της ματσίλας και της αρρενωπής επιβολής. Συγχρόνως, ο ρατσισμός έρχεται να ταξινομήσει

και να ιεραρχήσει τις ζωές των ανθρώπων με βάση τους επίπλαστους διαχωρισμούς της φυλής, του χρώματος του δέρματος, της γλώσσας. Ενώ ο μιλιταρισμός δεν παύει να κάνει ολοένα πιο αισθητή την παρουσία του, είτε μέσω της εμπόλεμης συνθήκης που δημιουργούν κράτη και αφεντικά είτε μέσω της παρουσίας στρατιωτικών σωμάτων σε δρόμους δυτικών μητροπόλεων.

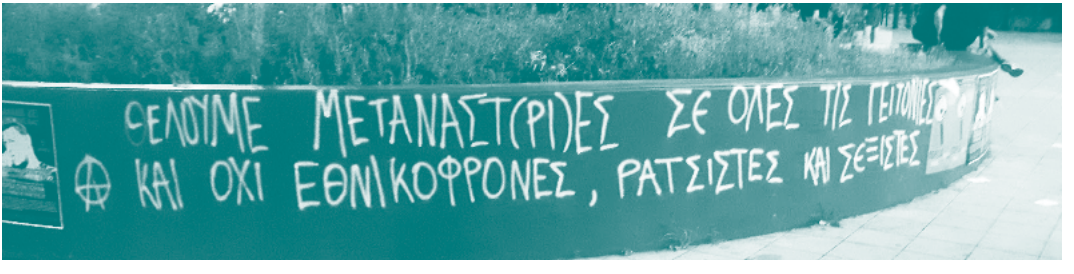
...τον φασισμό δεν πολεμάει, τον εκτρέφει

Ο κόσμος της δημοκρατίας είναι ο κόσμος των αφεντικών, της ταξικής διαίρεσης, της εκμετάλλευσης, της εμπορευματοποίησης των πάντων. Είναι ο κόσμος των εθνών-κρατών, του μιλιταρισμού, των πολέμων και της καταστολής, των στρατοπέδων συγκέντρωσης και των ομαδικών τάφων μεταναστ(ρι)ών σε θαλάσσια και χερσαία σύνορα. Είναι ο κόσμος της λευκής ανωτερότητας, του σεξισμού και της αρτιμέλειας, που καθυποτάσσει και δολοφονεί. Είναι το πεδίο μέσα στο οποίο γεννιέται και εκτρέφεται ο φασισμός, ιδιαίτερα σε περιόδους συστημικής κρίσης και αστάθειας.

Για τον λόγο αυτό, τα τελευταία χρόνια στον δυτικό κόσμο έχει επανέλθει στο προσκήνιο κάθε ακροδεξιά και ναζιστική παραφυάδα, από σχετικές «κινητοποιήσεις» και επιθέσεις μέχρι τους θεσμικούς θώκους. Πέρα από τους νεοναζί της χρυσής αυγής, ενδεικτικές όψεις αυτής της συστημικής διεργασίας είναι οι φασιστικές οργανώσεις στους δρόμους και στις κάλπες της Γερμανίας, η ακροδεξιά εκλογική άνοδος στη Γαλλία και τη Βρετανία, η ανάληψη της κυβερνητικής εξουσίας από ακροδεξιούς στην Ουγγαρία, την Αυστρία, τις ΗΠΑ, όπως και η πρόσφατη ανάληψη κυβερνητικών καθηκόντων από φασίστες στην Ιταλία, οι οποίοι εισάγουν απροσχημάτιστα ένα ευρωπαϊκό απαρτχάιντ στη Μεσόγειο.

Η ελληνική δημοκρατία, το περίφημο «συνταγματικό τόξο», επαίρεται ότι έφερε το νεοναζιστικό κόμμα της χρυσής αυγής στη δικαιοσύνη, ώστε να ξεπλυθεί από μια οργάνωση που η ίδια πριμοδότησε τα προηγούμενα χρόνια και από τον φασισμό που η ίδια φέρει. Τον δικάζει, την ίδια στιγμή που λύνει τα γκέμια σε κάθε λογής φασιστική γκρούπα για να επιτίθεται σε μετανάστ(ρι)ες, αγωνιστρ(ρι)ες και καταλήψεις, με την «εθνική ενότητα» που προωθεί, την αντι-μεταναστευτική πολιτική που εφαρμόζει, την ατζέντα δημόσιας τάξης και ασφάλειας που επιβάλλει. Φυλακίζει, εκτοπίζει και δολοφονεί συστηματικά μετανάστ(ρι)ες που φτάνουν στα σύνορά της, υποστυλώνοντας τον πολιτισμό των στρατοπέδων συγκέντρωσης, τον ρατσισμό, την ξενοφοβία και τη μισαλλοδοξία. Υποδαυλίζει και διαχέει τον εθνικισμό στις συνειδήσεις και στους δρόμους μέσω του λεγόμενου «μακεδονικού» και της «ελληνοτουρκικής» αντιπαράθεσης για ενεργειακά κοιτάσματα και αγωγούς. Εξαπλώνει τον μιλιταρισμό, επαναφέροντας τον ελληνικό στρατό ως διαχειριστή κοινωνικών ζητημάτων μετά από δεκαετίες. Εκτρέφει και νομιμοποιεί τις σεξιστικές διακρίσεις και τη βία απέναντι σε όποιο πρόσωπο δεν αντιστοιχίζεται στις κυρίαρχες πατριαρχικές, ετεροσεξουαλικές νόρμες και ρόλους, αθωώνοντας βιαστές και καταδικάζοντας όσες αντιστάθηκαν σε αυτούς. Επί της ουσίας, αποδεικνύει για άλλη μια φορά ότι ο φασισμός δεν θα «τελειώσει» από κανένα δικαστήριο, από κανέναν θεσμό αλλά θα εξαφανιστεί μονάχα όταν καταστραφεί ο κόσμος των κρατών, των αφεντικών, των θρησκειών, της πατριαρχίας.

5 χρόνια από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα στο Κερατσίνι από νεοναζιστικό τάγμα της χρυσής αυγής, ο αδιαμεσολάβητος, αντιθεσμικός, ακηδεμόνευτος αντιφασισμός συνεχίζει να εναντιώνεται στον φασισμό και το σύστημα που τον γεννά και τον θρέφει. Για έναν αυτοοργανωμένο κόσμο ελευθερίας, αμοιβαιότητας, αλληλοβοήθειας και κοινοκτημοσύνης ενάντια σε κάθε διαχωρισμό, ιεραρχία και εξουσία.

ΠΟΡΕΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ
ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΟΥ ΤΟΝ ΓΕΝΝΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΘΡΕΦΕΙ

5 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ Π. ΦΥΣΣΑ ΑΠΟ ΝΕΟΝΑΖΙΣΤΙΚΟ ΤΑΓΜΑ ΕΦΟΔΟΥ

Συνέλευση της Πλατείας Κερατσινίου – Δραπετσώνας
Αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης και ρήξης, ΡΕΣΑΛΤΟ

Τι συμβαίνει στην πλατεία Τριών Ιεραρχών στα Άσπρα Χώματα στη Νίκαια;

Το πρωί του Σαββάτου 22/9, 30 αντιφασίστες και αντιφασίστριες από τις περιοχές του Πειραιά, πραγματοποιήσαμε παρέμβαση στην πλ. Τριών Ιεραρχών, στα Άσπρα Χώματα (Νίκαια) και στους γύρω δρόμους (Μπελογιάννη, Μαρμαρά, Θηβών, Κρήνης). Μοιράστηκαν κείμενα, πετάχτηκαν τρικάκια, πατήθηκαν στένσιλ, φωνάχτηκαν συνθήματα. Ακολουθεί το κείμενο της παρέμβασης με τους λόγους που την προκάλεσαν.

Τους τελευταίους μήνες γύρω από την πλατεία των Τριών Ιεραρχών στα Άσπρα Χώματα της Νίκαιας, μια ομάδα φασιστοειδών έχει πραγματοποιήσει επιθέσεις σε μετανάστες εργάτες (κυρίως από το Πακιστάν) και σε σπίτια τους, με ξύλα, πέτρες και νεράντζια (Θηβών, Θεσσαλονίκης, Μακρυγιάννη, Ιθάκης). Έχουν, επίσης, συγκεντρωθεί και ανέβει μαζί σε εθνικιστικά συλλαλητήρια για το «μακεδονικό» τους προηγούμενους μήνες. Τα εν λόγω φασιστοειδή αράζουν στη συγκεκριμένη πλατεία, οι ηλικίες τους κυμαίνονται από 18 έως 50 ετών, δεν φαίνεται να συνδέονται οργανικά με κάποια νεοναζιστική οργάνωση και συνέχονται κατά κύριο λόγο από τον χουλιγκανισμό-οπαδισμό, το ρατσιστικό τους μίσος και την εθνικιστική τους έξαψη. Έχουν επιτεθεί σε παρέμβαση της ΟΡ.Μ.Α. στην περιοχή τον περασμένο Μάρτιο ενώ τον Ιούλιο έγραψαν σε τοίχους της πλατείας εθνικιστικά, anti-antifa και αντιαναρχικά συνθήματα.

Αντίστοιχες εκφασισμένες μικροομάδες-παρέες που γράφουν εθνικιστικά συνθήματα και φασιστικά σύμβολα έχουν εμφανιστεί και σε άλλα σημεία της αθηναϊκής μητρόπολης, έχοντας ξεπηδήσει από τα εθνικιστικά συλλαλητήρια του τελευταίου διαστήματος και το κλίμα που αυτά διαμορφώνουν. Εξάλλου, τα συλλαλητήρια που διοργανώνουν οι σύγχρονοι «μακεδονομάχοι» (απόστρατοι αξιωματικοί, παπαδαριό από μητροπόλεις, μονές και παραθρησκευτικές οργανώσεις, ένα τσίρκο «πολιτιστικών» συλλόγων, κάθε φασιστική παραφυάδα, εθνικόφρονες όλων των πολιτικών αποχρώσεων) έχουν αποτελέσει πεδίο εκδήλωσης επιθέσεων εναντίον κατειλημμένων δομών αγώνα, με την κάλυψη της αστυνομίας και τις πλάτες του «εθνικού κορμού». Όπως οι ομαδικές φασιστικές επιθέσεις που δέχτηκαν ο Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Σχολείο (η οποία αποκρούστηκε) και η κατάληψη LIBERTATIA (με αποτέλεσμα τον εμπρησμό της) κατά τη διάρκεια του εθνικιστικού συλλαλητηρίου στη Θεσσαλονίκη στις 21/1/18, το κατειλημμένο θέατρο ΕΜΠΡΟΣ στου Ψυρρή κατά τη διάρκεια του εθνικιστικού συλλαλητηρίου στην Αθήνα στις 4/2 και πιο πρόσφατα η κατάληψη πρώην ΠΙΚΠΑ στα Πετράλωνα με πέτρες και μολότοφ, στις 24/6, μετά από εθνικιστικό συλλαλητήριο και πάλι στο Σύνταγμα. Παράλληλα, έχουν πραγματοποιηθεί νυχτερινές φασιστικές εμπρηστικές επιθέσεις εναντίον

μιας σειράς καταλήψεων, με πιο πρόσφατη αυτή στην κατάληψη Παλιού Νεκροτομείου στην Αλεξανδρούπολη, στις 5/9. Ενώ, στις περιοχές του Πειραιά, στις 25/2, χρυσαυγίτικο τάγμα εφόδου πραγματοποίησε επίθεση-εισβολή στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Φαβέλα, στο Μικρολίμανο, με λοστούς και καπνογόνα, τραυματίζοντας 5 αγωνίστριες και αγωνιστές.

Την περίοδο που διανύουμε επισφραγίστηκαν 8 «μνημονιακά» χρόνια σαρωτικής ταξικής αντικοινωνικής επίθεσης. Η αριστερή διακυβέρνηση αποδείχτηκε ο καλύτερος εγγυητής της συστημικής σταθερότητας, επαναφέροντας την πολυπόθητη για την εγχώρια και υπερεθνική κυριαρχία «κοινωνική ομαλότητα». Εφάρμοσε στο ακέραιο το πρόγραμμα καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και κοινωνικής ερημοποίησης και προσυπέγραψε τη συνέχισή του για τις επόμενες δεκαετίες, με συμφωνημένες δεσμεύσεις για δημοσιονομική πολιτική λιτότητας και συνέχιση των λεγόμενων «διαρθρωτικών αλλαγών» υπό την εποπτεία των ευρωπαίων εταίρων.

Πάνω στα κοινωνικά ερείπια, τον κατακερματισμό, τη σύγχυση, τη διάχυση της απογοήτευσης και της ματαιότητας, τα εθνικά ιδεώδη και η ξενοφοβία λανσάρονται -καθόλου τυχαία- από όλες τις πτυχές του συστήματος. Τα «σάβανα» και τα σύμβολα της πατρίδας επιστρέφουν, οι μύθοι και οι ιστορικές κατασκευές βρίθουν στο δημόσιο λόγο, ο «εκσυγχρονισμός» ή η «υπεράσπιση» των εθνικών συμφερόντων επιβάλλονται ως κεντρική ατζέντα. Η περιβόητη διαπάλη μεταξύ του «αριστερού πατριωτισμού» και του «δεξιού εθνικισμού» θέλει να αποκρύψει τόσο τη μεταξύ τους αγωγιμότητα όσο και το ότι πρόκειται για τις δύο όψεις του ίδιου νομίσματος: της προσπάθειας απόσπασης των συνειδήσεων των υποτελών κοινωνικών ομάδων και τάξεων από τον κοινωνικό/ταξικό ανταγωνισμό -τον ίδιο ανταγωνισμό που επιτίθεται στους «από κάτω» κάθε κράτους- και της υπαγωγής τους στα κυρίαρχα ιδεολογήματα προς όφελος της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας. Συγχρόνως, ο ρατσισμός έρχεται να διαχωρίσει και να ιεραρχήσει τις ανθρώπινες ζωές στη βάση των πλαστών διαχωρισμών της φυλής, του χρώματος του δέρματος, της γλώσσας. Ενώ η εντεινόμενη αντι-μεταναστευτική πολιτική, φυλακίζει, εκτοπίζει και δολοφονεί συστηματικά μετανάστ(ρι)ες που φτάνουν στα σύνορα της ελλάδας/ευρώπης φρούριο, εγκαθιδρύοντας τον πολιτισμό των στρατοπέδων συγκέντρωσης.
Όμως, «εθνική ενότητα» σημαίνει υποταγή των εξουσιαζόμενων στους εξουσιαστές τους. Σημαίνει κάθε μέρα να βυθιζόμαστε στην κανονικότητα της «ειρήνης» των πολιτικών και οικονομικών αφεντικών ως αναλώσιμα γρανάζια για την «εθνική» τους «ανάπτυξη» και άλλο τόσο να στοιχιζόμαστε ως αναλώσιμοι υποτακτικοί στις πολεμικές τους προσταγές. Σημαίνει στοχοποίηση του «εσωτερικού εχθρού». Σημαίνει παρανομοποίηση, υποβιβασμός και εγκλεισμός των μεταναστ(ρι)ών σε κέντρα κράτησης. Σημαίνει εχθρότητα για τους καταπιεσμένους και τις εκμεταλλευόμενες που εξαναγκάζονται σε φυγή ή βρίσκονται στην άλλη πλευρά των συνόρων.

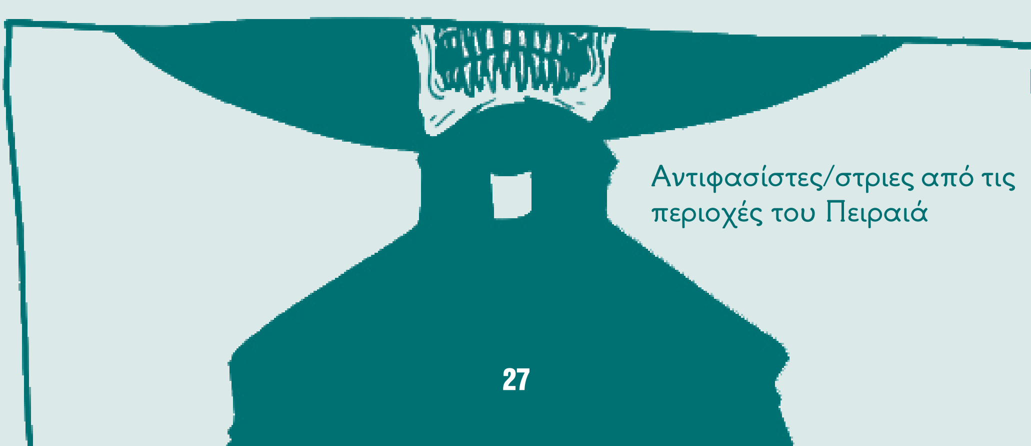
Οι πλατείες και οι δημόσιοι χώροι, παρότι αποτυπώνουν τα προβλήματα και τις αντιφάσεις των σύγχρονων κοινωνικών σχέσεων, συνεχίζουν να αποτελούν σημεία κοινωνικής συνάντησης, επικοινωνίας, συναναστροφής και παιχνιδιού. Να μην επιτρέψουμε να γίνουν πεδία βαρβαρότητας, φασιστικών, ρατσιστικών, σεξιστικών συμπεριφορών και ενεργειών. Σε πείσμα των πατριδόπληκτων, μάτσο, ξενοφοβικών ατόμων, παρεών ή νεοναζιστικών οργανώσεων, που μπορεί να ονειρεύονται τα δικά τους μικρά και μεγάλα απαρντχάιντ.

ΘΕΛΟΥΜΕ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

ΟΧΙ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ, ΡΑΤΣΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑΣ

ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΠΙΣΩ ΣΤΙΣ ΤΡΥΠΕΣ ΣΑΣ

Αντιφασίστες/στριες από τις περιοχές του Πειραιά

Για την εξεγερση του Δεκεμβρη 2008, 10 χρονια μετα ...

10 χρόνια μετά, η εξέγερση του Δεκέμβρη 2008 συνεχίζει να στοιχειώνει τις εξουσίες κάθε είδους και απόχρωσης. Γι' αυτό αποφεύγουν να μιλούν γι' αυτή, επιδιώκοντας να περάσει στη λήθη. Γι' αυτό το θέαμα προσπαθεί να την απονοηματοδοτήσει και να την αφομοιώσει. Όμως, η εξέγερση του Δεκέμβρη 2008 δεν ήταν ούτε απλά μια συλλογική φόρτιση και απάντηση στη δολοφονία του 15χρόνου Αλέξη Γρηγορόπουλου από μπάτσους ούτε «μπάχαλα» σε μεγάλη κλίμακα. Ήταν πολλά περισσότερα. Γι' αυτό και αποτελεί ζωντανή ιστορία και πηγή έμπνευσης του κοινωνικού-ταξικού ανταγωνισμού της εποχής μας.

Ακολουθούν αποσπάσματα από την μπροσούρα για την εξέγερση του Δεκέμβρη 2008 «πριν-τότε-μετά», που αποτέλεσε την εισήγηση σχετικής εκδήλωσης στο ΡΕΣΑΛΤΟ στις 7/12/2012 από πρωτοβουλία συντρόφων/ισσών του στεκιού, τυπώθηκε τον Απρίλη του 2013 σε 2000 αντίτυπα και διακινήθηκε σε αυτοοργανωμένους χώρους και καταλήψεις, εκδηλώσεις και συνελεύσεις, χωρίς αντίτιμο, με ελεύθερη οικονομική συνεισφορά.

Η εξέγερση του Δεκέμβρη 2008 ήταν η μεγαλύτερη κοινωνική- ταξική εξέγερση από καταβολής του σύγχρονου ελληνικού κράτους. Η γεωγραφική της διασπορά άγγιξε ολόκληρο τον ελλαδικό χώρο, η αριθμητική συμμετοχή ήταν τεράστια, η σύνθεση των υποκειμένων εξαιρετικά πλατιά, η ποικιλομορφία δράσεων, επιθετικότητας, συλλογικοποίησης και «αντι-δομών» που εμφανίστηκαν ήταν πρωτόγνωρη. Κι αυτή η εξέγερση δεν άφησε πίσω της προσωπικότητες, νέες ηγετικές φυσιογνωμίες, νέες δυνατότητες εξουσιαστικής αφομοίωσης, διευθέτησης και διαχείρισης. Η φωνή και οι επιδιώξεις της δε χώρεσαν, δεν ενσωματώθηκαν και δεν καλουπώθηκαν σε αιτήματα.

Οι κοινωνικές ιδιότητες και πολιτικές ταυτότητες του παρελθόντος ρευστοποιήθηκαν μέσα στο καμίνι της εξέγερσης, δημιουργώντας το έδαφος για πολυεπίπεδες νέες κοινωνικές διασταυρώσεις και συμπράξεις, με μοναδική προϋπόθεση τον ακηδεμόνευτο, αδιαμεσολάβητο και ανεξούσιο χαρακτήρα των συνευρέσεων. Μια νέα «ταυτότητα» δημιουργήθηκε, αυτή του εξεγερμένου, που χαρακτηριζόταν από την εχθρότητα για την αστυνομία, κάθε μορφή εξουσίας και διαμεσολάβησης (θεσμικούς φορείς, κόμματα, εργατοπατέρες, ΜΜΕ). Από την άρνηση συνδιαλλαγής με οποιοδήποτε κομμάτι του καθεστωτικού στερεώματος, αριστερό, κεντρώο ή δεξιό. Από την αντικατάσταση της λογικής των αιτημάτων και των διεκδικήσεων με τον λόγο και την πράξη της δημιουργικής καταστροφής. Από την εγκαθίδρυση των αξιών της συντροφικότητας, της αμοιβαιότητας, της αλληλεγγύης, της χαριστικότητας, ως θεμελιωδών τρόπων συγκρότησης ενός νέου είδους κοινωνικότητας και σχέσεων. Μια «ταυτότητα» που δεν ήρθε να ταξινομήσει αλλά να ενοποιήσει, αμφισβητώντας τους επιβαλλόμενους ρόλους κοινωνικοποίησης και κανονικοποίησης που διαχωρίζουν και ιεραρχούν [...]

[...] Ο βασικότερος λόγος, πέρα από τις εκτεταμένες συγκρούσεις και τη διάχυτη αμφισβήτηση, που η εξέγερση αυτή πολεμήθηκε τόσο λυσσαλέα από όλους τους ιδεολογικούς μηχανισμούς του καθεστώτος (δημοσιογράφους κάθε απόχρωσης, «ανθρώπους του πνεύματος» ολόκληρου του ιδεολογικού φάσματος, καθηγητές πανεπιστημίων, αριστερούς «διανοητές») ήταν γιατί δε σχετίζονταν με κάποια βελτίωση, καλλωπισμό ή εξωραϊσμό του συστήματος αλλά με τη συνολική καταστροφή του. **Το εξεγερτικό Συμβάν δε στάθηκε σε κάτι επιμέρους αλλά αμφισβήτησε το όλον, χωρίς διεκδικήσεις απέναντι σε κάποια εξουσία, χωρίς συνδιαλλαγή, χωρίς ανάδειξη ηγετών, χωρίς επιδίωξη για κάποια αλλαγή. Ήταν το ίδιο η αλλαγή, η σύζευξη καταστροφής και δημιουργί-**

ας, η επίθεση στο παλιό και η γέννηση του καινούργιου [...]

[...] Ο Δεκέμβρης έδειξε πως η εξέγερση είναι εφικτή, πως η κοινωνική εξέγερση είναι εφικτή. Και κατ' επέκταση πως το όραμα-πρόταγμα της κοινωνικής επανάστασης δεν είναι ούτε ανέφικτο ούτε ανεδαφικό.

Αν και στον Δεκέμβρη εκβάλανε κοινωνικές διεργασίες πολλών ετών, η εξέγερση σε καμία περίπτωση δεν υπήρξε γραμμικό αποτέλεσμά τους. Ήταν μάλλον ένα σημείο ασυνέχειας, μια τομή στα αγωνιστικά-εξεγερτικά δεδομένα και η μήτρα γέννησης νέων πολυεπίπεδων και εμπλουτισμένων δυνατοτήτων και προοπτικών.

Δεν είναι τυχαίο που την εξεγερτική άμπωτη από τους δρόμους και τις συγκρούσεις ακολούθησε μια διάχυση του «πνεύματος του Δεκέμβρη» σε μια πλημμυρίδα νέων συλλογικών εγχειρημάτων που ξεπήδησαν μέσα στο επόμενο διάστημα, αποτελώντας κατά μία έννοια τη «φάση της δημιουργίας» (ή αλλιώς της «ανοικοδόμησης») μετά τη «φάση της καταστροφής». Σε πείσμα των καθεστωτικών κάθε απόχρωσης που λασπολογούσαν την εξέγερση ως εκδήλωση μιας «βουβής οργής» χωρίς περιεχόμενο και προσανατολισμό [...]

[...] Ο Δεκέμβρης δεν είναι ταινία που ξαναπαίζεται. Δεν πρόκειται να επαναληφθεί ούτε υπάρχει λόγος να τον αναπολούμε με μια ματιά, μια θύμηση και ένα συναίσθημα που μένει προσκολλημένο στο παρελθόν. Ούτε από την άλλη μπορεί να σβήσει από την ιστορική και κοινωνική μνήμη ή να μετατραπεί σε μουσειακό είδος, σε ένα φολκλόρ της σύγκρουσης. Ζει μέσα στον διαρκή αγώνα για κοινωνική και ατομική απελευθέρωση από τα δεσμά της εξουσίας, για μια αυτοοργανωμένη κοινωνία ελευθερίας, ισότητας, αλληλεγγύης, αξιοπρέπειας, κοινοκτημοσύνης. Και μεταλαμπαδεύεται σε κάθε επιλογή ρήξης με τους δυνάστες και το σύστημα εκμετάλλευσης τους. Γιατί είναι η σύγκρουση με το σύστημα εκμετάλλευσης, αλλοτρίωσης και υποταγής, τα συμφέροντα και τους προασπιστές του, που ανοίγει περάσματα και αφήνει ανοιχτό τον ορίζοντα της κοινωνικής επανάστασης, του κοινωνικού και ατομικού αυτοκαθορισμού, του ελευθεριακού-εξισωτικού μετασχηματισμού κάθε πτυχής και σχέσης της καθημερινής ζωής.

Άλλωστε, όπως σωστά είχε γραφτεί στους τοίχους της μητρόπολης τις μέρες του Δεκέμβρη και έχει ειπωθεί πολλές φορές από τότε: **η εξέγερση δεν ήταν απάντηση ήταν ερώτηση.** Ερώτηση για τον τρόπο που βλέπουν οι «από κάτω» την αστυνομική βαρβαρότητα, την κρατική επιβολή, την καπιταλιστική ερημοποίηση. Ερώτηση για τον τρόπο που βλέπουν τον ίδιο τους τον εαυτό, τις σχέσεις τους, τις κοινωνικές τους «ιδιότητες», τις πολιτικές τους «ταυτότητες», την αλληλεγγύη και τη συντροφικότητά τους, τις αρνήσεις και τις καταφάσεις τους, τη συγκρουσιακότητα και τη δημιουργικότητά τους, τις δυνατότητές τους να συναντηθούν και να συμπράξουν χωρίς ηγέτες, ειδικούς και μεσολαβητές, να γεννήσουν το καινούργιο, τον συλλογικό τόπο που δεν (θα) υπάρχει πια εξουσία, ιεραρχία, εκμετάλλευση, διαχωρισμοί και κοινωνικές διακρίσεις. **Κι αυτή η ερώτηση παραμένει επίκαιρη όσο ποτέ.**

ΠΑΡΑΣΚΕΥΕΣ στις 20:30

23 νοε

"cafe antimilitaire" από την Πρωτοβουλία για την Ολική Άρνηση Στράτευσης (στον χώρο θα υπάρχει αρχειακό υλικό αντιμιλιταριστικών αφισών & κειμένων) **ΣΥΖΗΤΗΣΗ** με την πρωτοβουλία ενάντια στον θεσμό της εκπαίδευσης "το ΠΕΙΡ(Α)ΓΜΑ": **αρνήσεις απέναντι στον στρατό**

30 νοε

ο **ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 2008** μέσα από τα μάτια κάποιων εξεγερμένων της κατειλημμένης ΑΣΟΕΕ (έντυπο & οπτικοακουστικό υλικό)

07 δεκ

προβολή του "School's out"(34'): οι μαθητικοί-φοιτητικοί αγώνες ενάντια στο κεφάλαιο & το κράτος από την πρωτοβουλία ενάντια στον θεσμό της εκπαίδευσης **"το ΠΕΙΡ(Α)ΓΜΑ"**

14 δεκ

προβολή του ντοκυμαντέρ "13th", από τα δεσμά της δουλείας στα δεσμά της φυλακής. Η ποινική διαχείριση της μαύρης κοινότητας από το κράτος στις ΗΠΑ

02 δεκ | **κυριακή** στις 13:00

συλλογική κουζίνα

στο

ΡΕΣΑΛΤΟ

αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης & ρήξης
Έβρου 23 & Ελ. Βενιζέλου, Κερατσίνι
(Ταμπούρια, 100 μέτρα από Πλ. Λαού)
anarxiko-resalto.blogspot.com

